

НОВА
БЪЛГАРСКА
ЛИТЕРАТУРА
ПОЕЗИЯ
2014

АЛМАНАХ

БЪЛГАРСКО НАЦИОНАЛНО РАДИО
медия партньор

Алманах „Нова българска литература Поезия‘2014“
Copyright © 2014 Фондация „Буквите“
© Издател Фондация “Буквите”

ISBN 978-619-154-117-1

ЕСЕННИ РОЗИ

И защо разцъфтяхте посред есента?
Вече почват да падат сланите.
Несъмнено и вас, като всички цветя,
ще попарят студа и мъглите.

Ще се сбръчкат вълшебните нежни листа.
Цветовете ще почнат да тлеят.
И червените-черни сълзи красота
ще покапят. С пръстта ще се слеят.

Все едно си погребал поредна мечта
и се чувстваш безкрайно нещастен,
че умират край теб цветове на страстта
а безсилен, стоиш безучастно.

Но какво пък, цъфтете напук на студа.
Няма право на вето сезона.
Красотата е дар, който няма цена
и по право, стои над закона.

МЯСТО ПОД СЛЪНЦЕТО

...на Борис. Арнаудов

От рождение водим
борба за живот
и под слънцето
търсим си място.
Всеки бърза напред,
тегли своя хомот.
И преследваме
звездния блясък.

Многолика.
Жестока.
И без правила,
както всяка война е и тая.
А залозите в нея —
души и тела
сме направили
без да се каем.

Но в гонитбата сляпа
на своя стремеж,
щом го стигнем
се чувстваме жалки.
Гледаш — място под слънцето
колкото щеш...
Но на сянка,
местата са малко.

МАЙКА

Очите ти изтекоха по него.
Пресъхнаха от сълзи. Потъмняха.
И все нататък, към вратата гледат,
с надеждата да се отворят плахо.

И той да влезе. Да ти се усмихне.
Да се стопиш в прегръдката синовна.
Щастливо отмаляла да притихнеш,
без майчиното чувство за виновност.

Но няма никой. Къщата е празна.
Сърцето пусто. Точно като нея.
Усещаш самотата като спазъм
от допир с въглен, който още тлее.

Така изтичат дните ти. Да чакаш.
Да обикаляш нощем телефона.
Да се препъваш в гънките на мрака
и тъжно, като в църква да се молиш.

Животът ти изтече със сълзите.
Не плачеш вече, но си още жива.
Единствено надеждата крепи те.
Тя винаги последна си отива.

КОСАЧЪТ

... на дядо Вълчо

Той приседна на плиткия синор.
На земята направо. По селски.
Сложи старото черно косило
на парче от ръждясала релса ...

И започна магията – чудо.
Как звънеше стоманата хладна!
Изтъняваше удар, след удар
острието искрящо и гладно.

Гледах острия връх на чукчето
да подрежда железните атоми.
Виждах нова кристална решетка
и косило – бръснач за косата му.

А на стареца беше все тая.
Просто клепеше с чукче косата.
Той си знаеше как да и бае,
за да страда по-малко тревата.

НЯКОЙ ДЕН, ПО НИКОЕ ВРЕМЕ

на маестро Д.

Пенев

Някой ден и по никое време
ще приседнем в кварталната кръчма.
По едно за отскок ще си вземем
за да спре съвестта да ни мъчи.

Двете чашки ще звъннат красиво,
щом за здраве челата си чукнат.
Глътка, две и ще бъдем щастливи,
в контрафорс на световната скука.

Аз ще късам неписани листи,
а ти ноти самотни ще гониш.
И така, докато не ни писне
неизплакани сълзи да роним.

Докато не платим на гарсона,
за да тръгнем по пътя за вкъщи.
Там, където зарити в бетона
са мечтите ни за насъщния.

За да можем по никое време,
някой ден да се срещнем отново.
Пушкин още ще пише поеми.
И ще почне да чува Бетовен.

ЗАВЪРНИ СЕ, МОРЕ

Безлунни минути протягат край мене ръце.
Носят в здрача дима от последна цигара.
Крайморски птици с грохот разтварят криле
и прелитат в кръг край претъпкана гара.

Морски плисък. Блещука среднощният фар.
С тях доплува до бряг по вълните смолисти
морякът.
И пият моряците тъжни в нощния бар.
А на самотния бряг съпруга или сирена ги чакат.

Завърни се, море, на вълните сребристи с прибоя.
Сред надвиснали бездни, сред зъбати отвесни
скали.
На лятото жарко с прохлада на бриз или в зноя.
Завърни се във есен, когато за младост боли

душата страдална, видяла любов и несрета.
И спад, и подем, и тихо море, вълнолом.
Върни се с пейзажа – мечта на художник, поета,
във райския кът, в оня български дом,

който пази знак от лазурния бряг раковина.
Мида перла, отблясък от минал живот.
Който пази съдбовна Любов до Амина
в трудния път, в лабиринти от спад и възход.

ЗАШУМЯЛА КРЪВ

Когато сънна зашуми кръвта
с ритъма на полуделите планети
и в летен зной утихне любовта,
а слънцето – щастливо – още свети,
налей от кладенеца нов и причудлив
кристална нежност от водата хладна.
Под шипков храст – трънливо нежен, див,
утоли умората и глътката си жадна.

Вдигни очи към морното небе,
открило до бездънност синевата.
Чуй гласа на жадното поле,
на тъжна птица. Шепот на тревата.

И ако има още будна обич в теб,
вдигни очи към зениците ми жадни.
Със силата на Бог обичан, Феб,
води ме тайнството на вечери прохладни.

Води ме през света към оня връх,
от който те заливат приказните гледки.
От чудото, останали без дъх,
да разрушим оковите от рани и от клетки.

Морета бурни в миг да прекосим.
Океаните да бъдат наш'та сила.
Безбрежен свят с души да сътворим
със порива на птица подранила.

РАЗПЛАКАНИ СПОМЕНИ

Дори когато запада мъглата
и мрак покрие пустинни поля,
ти вярвай - вселенската обич, зората
ще късат за нас оросени цветя.

Дори когато дървета оголени
ни махат пътьом с тъжни ръце,
с душите есенни, листи оронени,
те пак за полет ще имат криле.

Тъжни листи, разплакани спомени
да ни следват в пътя ни днешен,
ти ела със мечти, от тъгите прогонени.
Вярвай в мига, нежно светъл, безгрешен.

Ще събудим с жарта си зората,
задрямал огън, среднощна камина.
И на вечния огън с крилата
ще трептим, ще шептим до Амина!

ДО СТАРИНЕН ГРИФОН

До старинен Грифон си мечтая за теб,
макар Аполон да ме гледа в моление.
Сред богове величави – най-красивият Феб,
над любовта ми горяща пробудил вълнение.

И нека Атлас да подпира небето
на своите здрави плещи, рамене,
и древният Пловдив да вбива в сърцето
тайни загадки, на мечтите криле,

аз пак ще мечтая за твоята святост,
че тя е със древност на Грифона старинен.
И римските стълби ме правят крилата
по дългия път на мига тъй сублимен.

Във древно пиянство със чаши в наслада
да вкуσαμε виното, древна любов.
Че жив Аполон дари ми в награда
жестокия свят, до болка суров.

Толкова лукс... Благодаря, че съм жива
в хилядолетния Пловдив, сред тайния зов.
И с тракийски коне с развихрена грива
ще летя към пресветлата, наша любов.

Да те срещна по стълби с перила-балюстради.
Сред старинни колони в йонийския стил.
Бог ще стори пътека и над всички прегради
ще отпивам любов от погледа мил.

ПРЕЗ ЖИВОТА

Премаляла луна шепне в здрача
със звук от клавиши на гневно пиано.
Като нож самота ме раздира. И плача
за отминала младост, гнездо разпиляно.

Виждам онзи неспирен, първи повей,
розрошил косите на младо момиче.
Под звъна на китара щастлива да пей
за разлъка, любов, не познала обичане.

После в люлка на рожбата млада жена
да припява приспивните песни.
И грохот, и тътен в живот припозна.
Тъжна дан... И пътеки нелесни.

През съдбата гръмовна осени я любов.
Беше чиста – Мадоната свята.
На дяволски страсти с пагубен зов
в свят незнаен разтвори крилата.

Не, че буря зловеща със стръв не вилня.
И се кършиха листи и клони.
На кораб потъващ едва оживя.
Би се с време, пътеки, сезони.

За отминала младост, разпиляно гнездо,
плаче с ритъм на гневно пиано.
Но отгледа със обич детенце едно.
Нежен стрък... До девето коляно!

ПОЕТИТЕ

Поетите не винаги са тъжни,
мечтите им понякога болят,
осмислят дълго, понякога споделят,
но винаги към слънцето кръжат.

Те вярват, че след люта зима
винаги ще има слънцепад,
ръцете им, дори в момент на слабост,
с упорство драскат някой следващ ред.

Поетите понякога се радват,
забравяйки отминалия ден,
приятелства далечни не забравят
и с тях доволни към слънцето летят.

ЛУДЕТИНА

Къде побягна? Вятърът след теб
отнесе лятото, заформи буря
и облаците, сплетени във хор
затвориша деня със своята сила.

Лудетино, къде така пое?
Мечтите яхна велосипедно бърза
и вярващо препускаща напред
над морето нейде бρίζно се изгуби.

Вятърничавице, кой те приюти?
Стихията в теб някой ли заслужи?
Лудетино красива, вятърът след теб
изплака и последната си буря.

ТЪЖНО-ПРЕЛИВАЩО ПЯСЪЧНА

Усмихна ли се, или слънцето надникна
в очите ти преливащи с тъга
от синьото им, разлята нежност
заприиждаха вълна подир вълна.

Денят не е прежалил още мрака,
докосващо разтвори се пред теб,
с крило на чайка вятърът помахаше,
зашепна тихо морският ни бряг.

Там спомените бρίζно ти отнеха
всяко кълче, скътано за мен,
подобно злато пясъка стопи се,
и вятърът (безсмислено) се влюби в теб.

Усмихна ли се, или слънцето надникна
в очите ти със сияйна светлина,
от синьото им, разлято светло
заприиждаха вълна подир вълна.

ШЕПОТИ

Моят свят е пълен с шепоти,
с неизказани изповеди и премълчани тайни,
още миг и ще прелеят очите ми
от чужди блянове и изслушани тайни.

Раменете ми увиснали са, натежали от думи,
уморено натоварени от тиражни приказки
косите болят, побелели от чакане,
устните - изронени от стенания по тебе.

Само душата ми все още държи се,
тишината е някак объркано понятие,
моят свят е отнесен, пълен с шепоти,
с неизказани изповеди и премълчани тайни...

АЗ НЯМАМ ДРУГО ИМЕ, САМОТА

Аз нямам друго име, самота,
а твоето отива ми до болка.
Не ми остана дъжд, за да валя,
дори морето се отдръпна от брега ми.

Загубих себе си и влях се в теб
какво пък толкова, поне сънувам,
политам нощем, запалвам си звезда,
пътувайки, нови светове откривам.

Нереалност, да, сама си я открих
в опит да си спомня старото си име,
да избистря мислите си, самота,
морето да се върне на брега ми.

Но засега аз нямам друго име...

ТОЗИ МЪЖ

Този мъж появи се в моя ден ненадейно
И ме включи веднага във сценарий добър.
От каляската слезе... Всъщност беше от рейса.
И подслон ми предложи. Всъщност, беше чадър.

А ръцете му – пълни със несметни богатства!
Всъщност, носеше роза. Как ме гледаше, как!
И поведе ме властно към двореца си знатен.
А осъмнахме в унес на крайморския бряг...

Той дори ми предложи златна царска корона.
Всъщност, беше венче от разцъфнала ръж.
Беше слязъл отдавна този рицар от коня
и в живота ми влезе – чакан есенен мъж.

СТАРЕЦЪТ

Старикът от подлеза тихо въздъхна...
Във шапката имаше дребни монети.
Прибра си цигулката, стегна калъфа.
Към изхода тежко и тъжно закрета.

Цигулката жално в калъфа проплака.
С години му беше другар и опора.
С години му беше любима и стряха.
Пътечка от него към другите хора.

А той беше истински майстор на лъка!
С какви ли не песни душата цереше.
Разтапяше най-безнадеждната мъка.
Лечител на рани. Наистина беше!

Но свърши... Вдървените пръсти артритни
не могат вълшебния звук да извикат.
Да стоплят сърцата, да върнат мечтите...
Вълшебството свое загуби Старикът.

.....

На щанда цигулката легна разбита.
най-тъжните свои акорди изплака...
С банкнотите старецът тръгна, залитащ,
внезапно се спъна. И падна във мрака...

ЕДНА ЛЮБОВ

Една любов не пада на колене.
Една любов с достойнство си отива.
Разпъната на кръст. До смърт ранена.
Предадена, но горда. И красива.

Една любов наистина си тръгва.
Захвърлила строшените окови,
натрупала от грешките си мъдрост
и сили, за да полети отново.

Една любов - един негаснещ въглен,
от пепелта ще литне като птица,
оставила следи на всеки ъгъл.

И ще заседне в твоите зеници.

НЕВЪЗМОЖНО

Ръцете ми те търсят, очите те намират,
но могат да те стигнат единствено в съня.
Наяве щом те срещна, сърцето галопира
и думите отлитат... Виновни без вина.

Каква е тази обич - безумна, упорита?
Без слънчеви милувки, без топъл юнски
дъжд...
Открила своя пристан единствено в очите.
Любов необяснима към недостъпен мъж...

Каква е тази обич и колко ще я нося?
За миг не ме допусна през каменния праг...
Захвърлям я и тръгвам покрай реката боса,
Навярно там ме чакаш?!
...Но на различен бряг.

КОГАТО СИ ОТИВА ЛЮБОВТА

Когато си отива любовта,
помръкват цветовете на дъгата...

Застанала на пътната врата,
с износен куфар от значими дати,
с усмивка крива и лице от въсък,
събрала болката на два живота,
тя тръгва - непогалена и боса,
без викове, необяснимо кротка.

Когато любовта прекрачи прага,
тя трябва да избира - накъде?
Защото се опитва да избяга,
а тайно иска да се предаде...

Когато любовта се колебае
в очакване със сила да я спреш,
ти отминаваш. Свиркаш си нехайно.
...Пък и какво ли можеш да дадеш?...

Отдавна разпилял си всичко свято.
Да я прегaziш даже си готов.

Ако сега я хванеш за ръката,
тя ще прости.

Защото е Любов!

ПРИСЪДА

Ако очите ти спрат
да ме виждат,
ще ме виждаш с душата си.
Тя познава извивките
на тялото и гласа ми.
Ако и тях не долавяш,
пулсът ми неравноделен
ще те напътства
къде е спотаената радост,
че още ни има.
Ще е краят на пътя,
когато сърцето ти
спре да ме вижда.
Тогава само вятърът
ще чете последните думи
на вратата на времето.

БЕЗНАДЕЖДНО

Какво се прави с невъзможна любов?
Запалва се като купа листа есенес?
Допушва се като цигара?
Допива се като коняк?
Скъсва се като стар вестник?
Изхвърля се като вехта риза?
Не, става възможна другаде...

ДОКАЖИ МИ/ПОВЕЧЕ ОТ ДУМИ/НЕ САМО ДУМИ/ДУМИ НИЩО ПОВЕЧЕ

Не вярвайте на казаните думи,
Това е стъпкана трева,
която окосявам на откоси бързи
и после в бали я редя.
Нагоре тръгва пак тревата,
но от отронена за вас сълза,
изпята в нечия балада,
която ще обиколи света.
Наказвам строго
думите да си мълчат.
Докато някой стори толкоз много,
че те сами да се произнесат.

ЗЛОБА

Не ми завиждайте момичета,
че не остана за какво.
За грънците, разбити във очите ми?
За марковото облекло?
За чашата, недоизпита на сърцето ми?
В косите ми за ранните кокичета?
За скъсаната нишка на живота ми
и възлите, навързани в това кълбо?
Завиждайте ми само за очите (на дете),
които още някой иска да чете...

БЕЗМЪЛВНО

Селската спирка
ухае на хризантеми,
на недоизстинала баница
и на вълнение.

Леля Росана целува ръцете ни,
а от очите ѝ се стича олово.

Не знае дали ще дочака
да ни види отново...

Отнасям

белотата на варосаните дувари,
пъстротата на грънците с ружи,
топлината на пещника и долапите,
песента на бърдучето
и усещането за светло.

НИЩО НОВО

Остава си на мода - невежа, шут, лаик,
„в угода на народа“ да става политик
и куфари да стяга. Европа го зове –
там най ще му приляга закони да кове.

Тук нищо не остана – от партии безчет
изстърган е казанът, а в кацата със мед
май „л“-то е в излишък. Това не е проблем –
по европейски списък какво ли не ядем!

Облизваме се сладко с окапани бради,
„Големият ни батко“ над нас грижливо бди.
Подхвърля ни трохички – от глад да не умрем,
а ние дружно всички взаимно се ядем.

„Елитната порода“ превива чинно врат
пред чуждата изгода на всеки следващ „брат“.
Това ще продължава и с друг щом се сродим,
а ние дотогава съвсем ще се стопим.

Какво делим – остана ни само глупостта.
За нея ли се бием със пяна на уста?
Не бедността, народе, враждата те мори –
не я ли вкараш в гроба, тя теб ще изгори!

РАЗКЪСАНИ СТРУНИ

*На всички пострадали
от безумието в Украйна.*

Със пукот се овъгляше земята,
със грак кръжаха хищни птици.
Пожарите изгаряха сърцата
и гаснеха в помръкващи зеници.

Вилнееха куршуми на Майдана,
насъска някой братя срещу братя.
От братството и помен не остана –
не се прощава лесно кръв пролята.

След поздравите с бомби и шрапнели,
изпратени от майката – държава,
ще има късметлии оцелели,
но вече там живот не им остава.

Едва ли нещо хубаво очакват –
ще се преселят някъде, където
в съня им нощем глухо ще проплакват
разкъсаните струни на сърцето.

ОБИЧАЙ МЕ, КОГАТО...

Обичай ме, когато
съм зъзнеща и слаба.
До болка откровена,
без грим и суета.
Пияна от приличие...
И собствена, и ничия,
стоявам ледовете –
преди да вледеня.
Безпътна и очаквана,
и дразнеща понякога.
От нежност се раздавам,
но сила в мен тая...
До глупост романтична,
а сетне безразлична.
Обичай ме такава...
Аз просто съм жена.

И МЪЖЕТЕ ПЛАЧАТ

Не е вярно, че мъжете не плачат
и си тръгват, когато боли...
Плачат тихо, самотни във здрача,
уморените мъжки очи.

От обида до кръв наранени,
плачат тихо - дори без сълзи.
А сърцето във тях е сломено.
И от болка се гърчи, кърви...

Плачат тихо по своя си начин.
Без истерии. Безгласно дори.
А когато пред тебе заплачат,
значи вярват във теб, разбери.

Всяка мъжка сълза е безценна.
Носи в себе си сила и жар.
И когато е с теб споделена,
си получил най-ценния дар.

В ЗЕНИЦИТЕ Ѐ

В мислите ѝ кораби отплават,
поели вахта в бурното море.
Надбягват се с вятъра и плават,
към пъстри и далечни светове.
Душата ѝ – крило на птица –
полита волно нейде над брега.
И само в малка, стисната десница,
пулсира бясно блян и самота.
Ресниците ѝ тихо скрили залеза,
разпалили в дъжда безброй огнища,
рисуват с безграничната отдаденост
всемирност свята и по детски чиста.
Зениците ѝ – свят като вселена –
пътуват към неznайни брегове,
А щом на кея седне уморена,
копнежът ѝ отново я зове...

НАД СОЗОПОЛ СВИСТЯТ ВЕТРОВЕТЕ

Позакърпил поредната мрежа,
остарял, но безумно щастлив,
пак поглеждаш таляна с надежда,
че Нептун ще е днес милостив.

А морето пред теб се простира
и те мами с ласка и блян...
Блян, за който пак сили намираш.
И си жив! И си сам! И си там!

И луната безшумно и глухо
си играе с твоите коси.
Очертава ти светла пътека,
после тихо притваря очи.

Над Созопол свистят ветровете,
с помъдрели от обич вълни
все доплитат рибарската мрежа,
сякаш молят: „При мен остани!“

МЕЧТИТЕ МИ СТИГАТ ДАЛЕЧЕ

Мечтите ми стигат далече,
прехвърлят дори планини.
Докосват предели високи,
изплитат човешки съдби.
Разкъсват студени прегради
и срещат различни души.
Мечтите ми свързват сърдечност
със много, безброй добрини.
Мечтите ми стигат далече,
мечтая за толкоз неща,
но идва денят - този, истински
и зная аз - няма принцеси,
а само неравна борба.
Но идва денят - този истински,
във който мечтите са прах и ето
прегръщам аз нищото
и малка съм, малка сега.
Но утре отново ще съмне
и пак ще започна с мечта.

ИЗГРЕВ

Наднича утрото във моя ден,
разбулило небесните простори.
Втурват се лудетините, слънчеви лъчи,
докосват светли мисли!

И няма по-прекрасна тишина от тази
във мига, когато изгревът набъбва!
Проблясват оттенъците на нощта,
а после тихичко си тръгват.

Остава само той във своето
великолепие, разперил чудната
си риза и тръгвам аз във своя ден
тържествено целуната от изгрева!

ПРИТИХВАМ ВИНАГИ...

Притихвам винаги във тишината,
щом тихо е, притихнала стоя.
Докосвам с мисли птиците, луната,
такава съм, когато съм сама.

Притихвам винаги във тишината.
Щом тихо е в мечтите си се втурвам,
допирам ги, те побягват с вятъра,
кога ли с него ще се стигнем?!...

Притихвам винаги във тишината
и следвам себе си подгонила тъгата.
А нотките на нежност съхранявам
в някой ъгъл... някъде в душата.

Притихвам винаги във тишината.
Мечтая, тъжна съм, луна спокойна
или дъга след дъжд изгряла, но...
винаги съм себе си, когато съм сама.

МОЯТ СВЯТ

Светът ми толкова е малък,
че с две ръце ще го обгърна.
Това е моят свят, във който
сама съм с тишината струнна,
с любов тя раните лекува.
Това е моят свят, във който
съм птица бяла, понесла
обич на крилете си и толкова
съм истинска, и толкова съм цяла!
Животът белези оставя, а аз
.. поела към високото
вървя със тайните във себе си.
Ръката ми хвани, не пускай,
че моя свят аз щом прекрача
...пътеката е много стръмна!

БЕЗСЪННА СЪМ

Безсънна съм.
Проблясват мисли във нощта.
Бездънна е душата.
Тревоги нахлуват в тишината.

Останах без мечти в тъмнината.
Напуснаха ме, отлетяха.
В черупката си свих се,
но ето... появи се светлина!

Зората зазоряваше навън.
Вълшебен, изгревът чертаеше посока,
Разстилаше се пак като насън.
Опиянена вдигнах взор високо!

МОЯТ ЖИВОТ Е ЗАЛА

Моят живот е зала,
пълна с много лица,
разнолика и пъстра
от глъчка и суета.

Балет, пирует, анавани
подобно детска игра
въртя, изпълнявам до болка,
съчетавам с бухалки сега.

И обръча, немирника кръгъл,
изхвърлям безкрайно, без дъх,
сякаш не играя във нея,
а се превръщам в залата в миг.

Треньорката гледа ме строго
и знае как и кога
да каже, да ми покаже
как да стана звезда.

Моят живот е зала,
пълна с познати лица.
Тренирам...Тренирам и зная -
ще успея, ще докосна върха.

ЛЯТНО

Моето лято подрани,
на прозореца ми хвърли слънце,
заваля мечти добри,
босоного се завърна.

Към училището полетя,
в класната ми стая кацна,
заподсказва със очи
и от тестове се слиса.

В залата до късен час
му предавах анавани,
пируети и калцо
потренирахме на босо.

Лентата ми поразви,
затанцува танц прозрачен,
обръча ми завъртя
и бухалките съблече.

Моето лято подрани,
пясъчни мечти довея
и по морските вълни
дълго плувах аз до него.

В АНСАМБЪЛ

С вяра към победата поели
в едно тупти ансамбловото ни сърце -
различни сме, надъхани и млади
навлизаме в залата със вдигнати чела.

И нищо не ни спира, с обръчи в ръцете
изчакваме началото с надежда и финес
трептят бухалките във въздуха летящи
в едно сърцата ни туптят до победния сигнал.

А залата жужи, подобно кошер,
претъпкана от публика, очакваща от нас
да сме единни, в синхрон да победим.
Готови са, и ние сме готови за двубой.

АЗ И СЛЪНЦЕТО

Оскъдно слънцето наднича
в прозорците на моята зала
промушва се, нахално зяпа,
опитва след мене анавана.
С лентата политнала към него
опитва се да си играе,
промъква се в средата на тавана
и в лъч се връща, засиява.
Попива всеки скок, до края
шпагатно се протяга, все към мене,
в трикото ми по камъните бяга,
усмихнато, с умората присяда.
И дебне ме, до топката посяда
в очите ми изпраща огън,
траплинно по килими преминава,
балетно се протяга, някак смело.
Съблича от ръцете ми умора
бухалките изхвърля ведно с мене
и засиява, в обръча ми влиза,
остава там до тъмна доба.
Тогава вижда- време е да тръгва
помахва с лъч: „До скоро, мила!“
Полита с поза към тавана,
а обръчът пада празен долу.
Така играем си на изненади
аз, Слънцето и уредите ми до тъмно.
Мечтите ми порастват по големи,
а мислите ми - те са смели.

ЗНАМ, ЧЕ МОГА

Днес съм силна, мога сама
да затворя в длани небето,
слънцето със смях да даря
та да литне и то към морето.

Облаците, черни от дъжд,
да превърна в бели постели,
птицата, бояща се в миг,
да погалья и предложи закрила.

Знам, че мога, защото в мен
тупти надеждата, че ще успея
неподвластно е времето там,
а мечтите надяват крилата.

МЕДАЛ

Съседите ми нещо спорят
зад блока – сцена от бетон.
Варят буркани. А отгоре
блести небесният балкон.

Надеждата – изпосталяла
като във време на война –
до днешен ден не е предала
победните си знамена.

И времето зад блока спира
в сезон за труд и зимнина.
Частично всеки консервира
въпроса вечен за глада.

Светът, градът и новините,
разнищени на диалект,
от дъвкане са вече свити
като душа на сам човек.

И също като в детска стая
по време на вселенски сън
запява някой най-накрая
и песента пониква вън.

Нощта, полегнала безшумно
покрай тавата с мармалад
закръгля златно пълнолуние –
медал за моя тъжен град.

ГОЛЕМИТЕ НЕЩА

На Лидия

Големите неща са малки.
Не са по-тежки от сълза.
Сравними са с една ключалка
на незаключена врата.

Големите неща не викат,
излишен шум не вдигат те.
Завързали са си езика –
света да чуват по-добре.

И тихичко, полека-лека,
във капка дъжд или в сълза
ще дойдат близко до човека
най-дребните на вид неща.

И под окото на небето
човекът вече не е сам.
Не му тежи и нищо взето,
щом под дъжда протегне длан.

Големите неща са стари.
Не им подхожда ярък фон.
Не чакат нито мемоари,
ни сцена, нито микрофон.

И от това доколко чува
нещата, мънички наглед,
си проличава колко струва
и колко е голям човек.

ПРЕД ЗИМА

Пилих си топлината като лято.
Сега закономерно е студено.
Но богатея с есенното злато
във всеки миг от свършващото време.

Децата ще пораснат с цяла зима,
големите край тях ще се смаяват,
и, ако доживея догодина,
дано от студ поне съм помъдряла.

Дано не чакам и дано не искам.
И да закръглям към добро нещата.
А оня страх, че някой ще ми липсва
да плаши само гаргите в гората.

Набързо всяка рана да превързвам,
когато съм ударена опасно.
Да се науча да си тръгвам първа.
На ум и разум само да порасна!

Дано престане да ми е студено
от зима, скрита в погледи и думи.
Да стане много твърд човекът в мене
и вече да не го ловят куршуми.

РАЗКЪСВАНЕ НА ОБЛАЧНОСТТА

На Ваня

Защо се сърдиш, мой внезапен дъжд?
От теб не съм си взела даже капка.
Нагазих само в цъфналата ръж –
една разходка – тъничка и кратка.

Чух – семето се стресна призори,
наостри стрък и плахо се огледа.
Удари град, наместо да роси.
Това за теб е сигурно победа?

Ти можеше да бъдеш и добър.
Повиках те с крило на пеперуда,
захвърлих романтичния чадър
и минах под сачмите като луда.

Навярно съм се сгъвала на две,
но стигах все по-близо до земята.
Прибирах се с мечта за синове,
и тази мисъл подреди нещата:

и камък от небето да вали –
момчетата нали ще се потрудят,
ще вземат Маргарити за жени –
от всеки гръм до цвят да се събудят.

Не ме е страх, че ще убиеш ти
ни семето, ни времето, ни хляба –
родилни ще са идващите дни.
Виж, този слънчев лъч го потвърждава ...

ОЩЕ ЕДНА ПЕСНИЧКА

*Каква ли си станала
време е да ми кажеш.
Спаска Гацева*

Ей, с тия редки пръсти,
Животе ми, Обичко,
посях, вършах и пръснах
каквото имах – всичко.

Но пак геройски крача
след морните кошии.
Медали ми окачат
като въже на шия.

Дори да ми се смееш –
не ми тежи имане.
Щом сладост в мен узрее
забравям всички рани

и като се разплискам
на някого в сърцето,
под светлата ми ризка
е радост до небето.

Изтупвам прахоляка,
калта си позабърсвам,
превързвам колената,
изправаям се и бързам

отново да подкарам
изпятата си песен.
по всичките ти гари,
Животе ми, отнесен...

ГНЕЗДО ЗА КУКУВИЦА

Пише Тъмното в мен
по мръсните стени
на лабиринти от пясък.
В жестоките му зеници
срутват се стъклени кули
със трясък.
Всяка гладна минута е
червей в отворена рана.
В ябълка на греха.
Нищо, за което да се хвана.
Празнотата мълчи
и кънтят стъпките ѝ
зад гърба ми.
Букети от стари лъжи
продават мъгли -
бледи дами.
В тон сърцата им бият -
камбани, заглъхващи в здрача.
Дъжд проливен вали,
лунатично часовете се влачат.
И влачат,
и влачат,
и... плачат.

Нарисувана птица
тази нощ ми е сърцето.
С очи от тъга
гледа жално
и търси небето.

ВСЪЩНОСТ, НЯМАМ КОТКА

Глухарчета - звезди ми набери,
преди да прецъфтят и да отлитнат -
куп пухчета, изпъчени с лъчи -
уханен карамел и мед. Транзитно
прелитат гарги с вид зает над мен.
Къде ли носят чантите си тежки?
Дали са пощальони?... Тежък ден
краката влачи си, типично по човешки.
А майка му направила е чай,
леглото му оправила, го чака,
да го целуне и нахрани... Сладко. Май
в завивка пухкава се гуши брат му - мракът.
Ще го събудят всички сънища събрал -
овчици рошави да заведе на паша.
Ще дрънне нежно чан, а той с кавал
онази песен ще подхване - само наша.
Глухарчета - за вино и за чай
побързай, набери ми, че съм жадна.
Спи котката ми свита на кравай
и мърка като нощ. Еххх, стана хладно!

А КОКИЧЕТАТА ОЩЕ СПЯТ

Искам дъждът да разкъса
тази дрипава риза-мъгла
и по голото тяло на ясен
да се стича - сълза по сълза.
Листата са ладийки - длани
пълни с шепот и тиха тъга.
Отплуват към Рая. Пияни
бели гълъби ронят пера...
И е зима - безснежна и луда.
Кралица - капризна жена.
С клепачи от скреж - пеперуди,
над черни зеници - дула.
Ще застреля свенливия трепет,
с който моля се за пролетта
и перата - снежинки студени
ще се стелят на гъсти ята.

ТРИ НЮАНСА ЧЕРНО

Не ми събличай
гарвановите пера,
че твърде нежна е
човешката ми кожа
и всеки допир на
гореща светлина
раздира я
с омразата на ножа.
По пръстите ми
капки кръв
като мастило
нетърпеливи да нацапат
листа бял
на моята невинност.
Губя сили.
В зениците ми
гасне посивял
копнежът по небе
и се загубва
сред прокълнатата мъгла -
несбъднат сняг.
Лице на дявол
върху скъсана хоругва
в реката плува
към далечен, чужди бряг.

Не ми събличай
гарвановите пера.

КОПИТО БЕЗ ПОДКОВА

Мъглата спъва
стройните крака
на конете и
заплита в гривите им
вехнещи цветя.
По листите осланени
пише спомени,
после пада и
се превръща в слана.
Лепне мокра
бялата риза на утрото.
По рамото му се спуска
студена роса.
Цвили здрачът и
заднишком отстъпва.
В око на кобила
рисува с пръсти.

* * *

НА ЪГЪЛА НА ВРЕМЕТО И ВЯТЪРА,
под покрива бездомен на небето -
аз търся крехката душа на лятото...
Но влизам все на зимата в сърцето.

Навярно са умрели всички гларуси,
преди да са изпили тишината...
И крехката усмивка на кипариса
е отражение на самотата...

А тази кръв на залеза в очите
попива жадно в пясъчните дюни...
На ъгъла на август и сълзите -
аз търся топлиите ръце на юни.

И затова съм вятър, който скита,
и вие всяка нощ по пълнолуние...
О, колко ми горчи солта на дните,
когато губя своето безумие!!!

* * *

ПОПИХА СЪЛЗИТЕ В ОЧИТЕ НА ДНИТЕ. НЕ
ПЛАЧА.

Разплитам косите си вечер, когато вали.
А после намятам прегръдката мека на здрача.
И още катеря билата на своите мечти.

Рисувам небе. И сънувам усмихнати хора.
Чертая кръга на съдбата си с бял тебешир.
Понякога нещо ми става. Излизам на двора.
И пия греха на звездите с църковен потир.

Когато те няма - измислям си твоите стъпки.
Измислям си утре, което почти не боли...
Тежат ми крилете. Тежат ми от толкова кръпки...
Но все ще те скрия в очите, когато вали...

Когато си лягам - за изгрева нищо не зная.
Душата излита тогава от своя кафез.
И нишката сребърна между Земята и Рая
със сигурност утре ще бъде по-тънка от днес.

ГОЛЯМА, ТИХА КЪЩА... ПРАЗНИ СТАИ.

И кошница изсъхнали цветя...

Подарък от Народното Събрание.

А някъде наблизо - Любовта.

Съвсем наблизо... И така далечна!

Изгубена във малкия си свят.

А аз - изгубена във своята Вечност.

...И всеки е по своему богат.

Аз съм богата с тишина. И котки.

От вчера намаляха със една.

На масата мълчи бутилка водка -

утеха скръбна в края на деня.

Наливам си. Отпивам. И потъвам

в света на телефонния ти глас.

Във всяка случена тъга се спъвам.

Ти зидаш мост от думи между нас.

Парфюма ти прегръщам. И си лягам.

А зад прозореца мълчи нощта.

Знам, подреденият ти свят те стяга.

А аз се разпилях във Вечността...

И АЗ СЪМ КАТО ЩЪРКЕЛА... САМА.

И само болка пари под крилата...

А оня път небесен към дома
остана цял единствено в душата.

Но счупените пътища болят!

Не мога да настигна свойто ято.

Дори небето да ми подарят –
аз искам да намеря само лято...

Едно последно лято! Но сега

една самотна зима ме очаква...

Стоя на крак един. Стоя в снега.

И счупеното си крило оплаквам.

Седни до мен! Крилото превържи.

Опитай да превържеш и душата...

Гнездото ми последно покажи!

Аз... ще заровя в клечките тъгата...

И привечер към залеза червен

със клюна си замислено ще тракам.

Ако се връщаш винаги при мен –

по залез всяка вечер ще те чакам!

Заменям свойто скъсано небе,

и спомена за щъркелово ято –

за твоите единствени ръце!

За сламено гнездо. И вечно лято...

ВИК

Ти ли извика, че аз се събудих?
Твоите очи ли ме търсеха в мрака?
Ти ли зовеш непрестанно и лудо
моего име безспир в тъмнината?

Ти ли извика? В съня си се стреснах.
Сам ли си? Где си? Зовеш ли ме с
обич?
Как в тъмнината при теб да
изтичам?

Как през сълзи да извикам „обичам“?
Връщам се! Идвам! Но в сънища само.
Само в съня съм щастлива със тебе.
Ти ли извика? На сън ме целуна.
Пак се събудих със теб, но без тебе.

НЯКОЙ ДРУГ

Може би все пак ти не си бил,
може би съм се влюбила в друг,
може би и красивите думи
някой друг със любов е шептял,
някой друг ме е гледал тъй влюбено
и в косите заравял ръка,
някой друг ... може би е така.

Може би все пак ти не си бил
и не ти си говорил тъй хубаво
и си писал със обич писма.
Не и ти. Зная - някой друг бил е,
в твоя образ дошъл е при мен,
в твоя образ, не в твоето сърце.
Някой друг... Може би е така.

Може би все пак ти не си бил,
ти си груб, и далечен, и чужд,
ти си с друга, със друга, не с мен!
Ти си, зная! И все пак не си!
Някой друг, някой друг е бил с мен
и косите ми милвал с ръка.
Някой друг... Ах, да беше така!

ВАКСИНА ПРОТИВ ОБИЧ

Има ли ваксина против обич?
Ей така – да я сложа в сърцето си
и да съм защитена от тебе, от очите, сърцето,
ръцете ти
и да бъда отново студената, недостъпната,
истинска аз.

Да не страдам от болка и ревност,
да не мисля къде си, с кого си,
да не страдам за всичко и нищо,
да не мисля за теб, да не мисля!
Да не тръпна, когато съм с тебе,
и ревнувам щом с друга се спираш.

И да няма в сърцето ми пламък,
просто нищо да няма във него.

Има ли ваксина против обич?

И дали бих ваксинирала сърцето си?

ПЕПЕЛЯШКА

Аз загубих пантофката златна,
ала принцът не я е намерил.
И отново сама – Пепеляшка -
аз седя в свойте мисли потънала.

Где си, принце на моите мисли
да целунеш крачето ми босо,
да обуеш пантофката златна
и с любов озариш Пепеляшка?

Где си, принце измамен и хубав,
или само в мечти те създадох?
Или само останаха в приказка
Пепеляшка и принцът ѝ истински?

СЮРРЕАЛИЗЪМ

По картини на

Салвадор Дали

Акуло-тигри до пропукани стени,
гигантски пеперуди в океана.
Зелено слънце в кадифени равнини,
пиратски кораби с платна пияни.

Невероятно цветни като детски сън
объркани и причудливи скици.
Не ги разбираме, но не стоим отвън -
в музея бродим като хищни птици.

ДРАМАТИЧНО

Разгневено облачно небе
и вълни от страст разпенени...
В пясъка рисувам твоето лице.
Искам да прехвърля мост над времето.

Драматично е това море.
Залезът допълва синьото.
А сърцето ми е търсещо дете
на нещата вън от обзримото.

ЛЯТО С ДЪХ НА ДЖАНКИ

на Тихомир Стоянов

Помниш ли как джапахме в реката
и ловихме попови лъжички?
Скачахме на куц крак из тревата,
до среднощ играехме на жмичка.

Всяка нощ сънувахме ракети
и преплавахме морета с лодки.
Бяхме откриватели, поети
и конструктори на луноходи.

И макар че днес сме изморени
от задачи, сметки, кредити от банки,
ще ни стопля в смутното ни време
споменът за лято с дъх на джанки.

ЛЯТО НА БОСТАНА

Щастлив съм да почивам на бостана,
да се разхождам бос и гол до кръста,
да изстудявам пиене в герана
и пъпеши да хапвам сладко с пръсти.

Щастлив съм да почивам на бостана
и да говоря с гущерите само,
а слънцето щом грейне сутрин рано
в захлас да си подсвирквам славно.

Щастлив съм да почивам на бостана,
плашилото отново да прегърна,
звездите да броя щом нощ настане
и към природата да се завърна.

АКО АЗ СЪМ ПРИЧИНА...

Ако аз съм камък, в който се спъваш,
не прехвърляй вина върху мене,
просто поспри
и до мен поседни...,
до мен поседни.

Ако аз съм пропаст, в която пропадаш,
не се страхувай от бездната,
крила си сложи
и над мен полети...,
над мен полети.

Ако аз съм мракът, в който затъваш,
не се гневи,
светлина в душата си запали
и мен освети...,
мен освети.

Ако аз съм нож, който пробужда сърцето ти,
не се противи,
болката е част от живота,
с нея по-силен си ти...,
по-силен си ти.

Ако аз съм пречка в живота ти
и душата не може да се смири,
ти просто заобиколи ме
и с вяра, към себе си тръгни...,
към себе си тръгни.

НЕ УБИВАЙ ЖЕНАТА В МЕН

Аз съм вълна
от дълбините в океана,
и животът ми е безконечен бряг,
завинаги не мога да остана.
Знам, че си омаен бряг,
с обещания не ме примамвай...,
в скала ще се разбия
и ще се превърна в пяна.

Аз съм вятър
от висините в планината,
в душата ми не влизай с взлом,
прости, но няма да остана.
Знам, че си уютен дом,
с хитрости не ме снижавай...,
в стълбите ще се убия
и ще изгубя в рая.

Аз съм жена
от старите легенди в древността
и съм с теб да споделя
само миг от вечността.
Знам, че си прекрасен мъж,
с ласките си ти не изкушавай...,
ще си изгубя същността
и ще се превърна в спомен.

ПОДАРИХ ТИ СПОМЕНИ

Подарих ти спомени за времена,
когато след години,
пред камината с лула,
ще разказваш на любимия си внук,
за онази дива и страстна луна.

Подарих ти лудо, мъжко прераждане,
защото след години,
уморен си от тривиалността,
но се хвалиш с гордост пред приятели,
за страстните си подвизи в нощта.

Подарих ти и признателност към твоята жена,
дори и след години,
тя още ти е вярна... засега
и това те кара с благодарност,
отново да ѝ купуваш цветя.

А за себе си аз искам само,
някога след години,
макар и с чувство на вина,
в сърцето си да преживяваш спомена,
за онази дива и страстна луна.

ПРИЕМИ МЕ КАТО ВРИЧАНЕ

Бях готова да се закълна,
че чувствата към тебе са измислени,
но дълбоко в моята душа, бълбука извор
от страсти, с времето пречистени.

Днес мислите тежат ми като камъни
и прокопават те в душата ми река,
а реката търси си море за вливане
и устие измисля си от най-нежните слова.

Покажи ми пътя си море-мечта,
не смей да ме обричаш на забрава,
приеми във себе си душата ми река,
и любов завинаги ще ти оставя.

Не се страхувай ти от моята вода,
любовта ми не търпи отричане,
ще се влея в теб като яростна вълна,
приеми ме, приеме ме, като вричане.

В ДУШАТА МИ Е ПРАЗНО

Отекват стъпките ти тъжно,
врати стоманени затръшна,
зората отърсва се от мрака
и утрото в роса заплака.

Очите търсеха те жадно,
но теб те няма,
осъзнавам бавно.

В душата плаче ми камбана
струни на китара се разкъсват,
вулканите изригват лава
и огънят изгаря без пощада.

Ръцете търсеха те жадно,
но теб те няма,
осъзнавам бавно.

От очите ми се раждат океани,
измиват наранената душа,
вечерта облича мрака
и дъжда със мен заплака.

Разделям се със тебе бавно,
преживявам те,
в душата ме е празно.

ДА УБИЕШ ВЪЛЧИЦА

Луната - пълна. Вълчи час. По вените ми тръгва мрака.
Първичен, неподправен бяс във челюстите ми протраква.
Потрепва мускул. Кехлибар и кръв е погледът ми мътен.
Не съм човек. Не съм и звяр. Сега съм просто гняв
безпътен.

Висят изхлузени до мен различните ми вълчи кожи.
Извивам шия и студен викът ми мрака разтревожи.
Без дъх да взема, ще крещя. Дано от тоя бяс олекна.
Не ме долюбва мен нощта... Поне сълзите ми да текнат!
Да скъсам грапавата злост в трахеята ми загнойла -
недооглозганата кост на съвестта ми застояла.
Ни да преглътна, ни да мра. Вината като бич се мята.
И всеки спомен е дамга, и всяка мисъл е разплата.
Така и трябва - да боли. Чистилище ми се полага.
Щом кехлибарът се стопи и взорът заблести от влага,
ще знам, че Бог ми е простил и всичките ми вълчи кожи
с една човешка е сменил. По образ и прилика Божия.

НЕ ПЛАЧИ, ГЕНЕРАЛЕ

Не плачи, Генерале. Не ти търся вина.

Не плачи, че кръвта ми изтича.

На война се умира като на война –
героично.

Поседни, Генерале. Под шрапнелния дъжд
поседни, да ми кажеш сбогом.

Аз съм само войник, но ръката ми дръж,
ради Бога.

Погледни, Генерале, горе светят звезди.

Даже пушечен дим не ги скрива.

В мойто село звездите и след трети петли
не заспиват.

Ако ти, Генерале, оцелееш след днес,
да отидеш, че там е красиво –
имам къща със двор, две череши, навес
до сливата.

Ще те срещнат добре – мама прави кравай
и най-вкусната каша с пръжки.

Ех, бих хапнал сега, но зает съм да мра
по мъжки.

И носи, Генерале, на жена ми хабер
да ме жали най-много година.

Тя е млада, а времето няма да спре -
ще ѝ мине.

Да се вземе със друг, че е малък сина,
ще му трябва от мъж да се учи.

И не може да вехне цял живот все сама -
като куче.

А сега, Генерале, ме пусни и върви.
Има други души за оплакване.
Ето, виж, тая рана даже спря да кърви -
ще почакам.
Не скърби, Генерале, време няма за жал.
Има време за малко утеха.
Днес съм жив, а до утре ще стана на кал
во века.

ЛЕТЯЩИЯТ ХОЛАНДЕЦ (В ГРАД БЕЗ ЛОРЕЛАЙ)

Не, не съм уморен - мога още еон да те търся,
девет бала асфалт да ме люшкат в отчаян безкрай,
да се блъскам в бетон, да се давя в неонови бързеи,
във мъглата от смог да се вслушвам за теб, Лорелай.
Не, не се уморих да преследвам дълбокото синьо.
Накъдето погледна зад борда са твоите очи.
Сред настръхнали остри антени, фабрични комини
ще разпитвам за теб, Лорелай, затова не мълчи.
Не мълчи, Лорелай - без гласът ти съм сянка безплътна.
Призови ме, да мога да срещна отново съня.
Вече вечност се мятам отчаян, проклет и безпътен
и не виждам къде се разделят нощта и деня.
Нямам капка покой от мига, в който ти си отиде.
Писна вятър в платната, а аз ослепях от тъга.
И се лутам самотен, с надеждата пак да те видя.
Аз, Прокълнат от теб, да разбия сърце на брега.

ЛИЛИТ: „ИЗВИНЯВАЙ!“

Още влизам в съня ти, нали? Още в спомените ти върлувам
и по устните още боли оня огън, със който целувам.

Още носиш онези следи от внезапните мои усмивки.

Като млади, нахални лози в твоите мисли са моите извивки.

Забрави ме! Та аз съм Лилит и под черна луна съм родена.

На косата ми в здравия сплит не един мъжки стон уловен е.

На гърдите ми – медалион със гравирано Стотното име.

И душата ми няма подслон, и сърцето ми – лете и зиме -

е сковано в обида и гняв (любовта се полага на Ева).

В мен отдавна отровната сплав на омразата рожба зачева.

След Адам не пристанах на друг, не защото без него не мога -
той бе толкова скучен съпруг, а пък аз – по душа виторога.

Аз бях Съсџд на страст, той - на страх.

Още сто след Адам – все такива...

Щом ще плащам за първия грях, щом ще пия от чаша горчива,

то поне в някой кратък момент се полага да вкуся и сладост.

Ти си кратък и ярък фрагмент от повяхващата ми младост.

Но, кълна се в предишната Аз, нито миг с теб не беше напразен.

Просто в грешното време и час тая страст ни заля на талази...

Само няколко века преди,

само няколко хиляди века

би могло...

Ах, така ме боли,

че не вярвам ни в Бог,

ни в човека.

НО НИЕ С ТЕБ ТОГАВА ЩЕ СМЕ ПЕПЕЛ

Ще дойдат по-различни времена.
Внезапно ще прогледнат всички слепи,
бащите ще се върнат от война,
ще бди сред простосмъртните Асклепий,
Горгоните ще дават своята кръв,
от дясната им гръд събрана даром.
Ще се превърне мишката във лъв,
сменила примирението с ярост,
Вулкан ще спре за гневни богове
да лее тежки лъкове и копия,
ще избуят жита и плодове
на мястото на черните окопи,
брат брату ще е вълк и затова
във глутницата с рамо ще го брани,
ще пее вятър в мократа трева
и песента му птици ще подхванат.
Ще дойдат дни, в които на човек
ще можеш да разчиташ на подкрепа.
Ще бъде скоро - най-много след век.
Но ние с теб тогава ще сме пепел.

НЕ СЪМ ТЕ ОБИЧАЛА ТЕБЕ

*Дали се бях влюбила в тебе, не
зная...”*

Блага Димитрова

Не съм те обичала тебе, но зная –
безумно обичах други неща.
Една неуютна таванска стая
с картини и книги. И топла ръка.

Безкрая обичах, който пред мене
с щедро сърце ти откри.
Тихите стъпки, които очаквах
да чуя до ранни зори.

Леглото обичах, което за тебе
затоплях през дългите нощи сама.
Звънеца обичах, когато на него
заставаше твоята силна ръка.

Писмата обичах, които очаквах.
И тези, които пишех през ден.
Шума на среднощните бързи влакове,
докарали твоята усмивка при мен.

Не съм те обичала тебе, но зная,
че още обичам всичко това,
което ме кара да те търся в безкрая
и денем, и нощем към теб да вървя.

ОНАЗИ ЛЮБОВ НЕСБЪДНАТА

цял живот по петите ми ходи.
Като кост ми засяда на гърлото -
да я преглътна не мога.
Все ме пресреща на ъгъла
като циганче гуреливо -
уж си протяга ръката,
а лукаво ми се присмива.
Вече толкова много години
на възел душата ми връзва.
Не ѝ ли се свърши горивото?
Как ли не ѝ омръзва?
Като трън в пета се забива.
Нахално ръкава ми дърпа.
Като репей е прилепчива
и от нея няма оттърване.
Всякакви други любви
ми се случиха и отминаха,
а онази любов несбъдната
все не иска да си отива.

ЖЕНАТА ОТ ТВОИТЕ СЪНИЩА

Повикай ме и тази нощ в съня
и аз ще дойда приказно-вълшебна,
красива като есенна гора
и натежала от копнеж по тебе.
Ще дойда със разплетена коса
и златен водопад ще ни залива.
На устните ми сладкия нектар
жадните ти устни ще отпиват.
Ще бъда и усмивка, и сълза,
събрани във окото на луната,
а стъпките ми плахи на сърна
дълго ще отекват в тишината.
Когато се събудиш сутринта
рамото ти ще изгаря още –
там, където моята глава
в съня ти кротко е лежала снощи.

ЗА ДИВИТЕ КОНЕ

Защо ли отново се връщат в живота ми
мъже, за които горчиво съм плакала?
Бяха волни коне и със здрави и тежки копита
препускаха лудо на моята младост в полята.
Те кършеха клони, дърветата с корен
изтръгваха,
прегазваха житото в златните ниви,
пиеха жадно от бистрия извор до съмнало
и хукваха пак към простори далечни и диви.
Не посмях да им сложа юзда на жребците.
В своя шеметен бяг бяха толкоз първично
красиви.
Само плачех потайно и тихо понякога нощем,
те с копитата риеха и размятаха буйните
гриви.
Днес отново се връщат, прежаднели при
извора,
свободата да тичат по вятъра волно опитали,
с отпуснати гриви, но със здрави и силни
копита,
без юзда укротени, помъдрели от дългото
скитане.

ВСЕ ТЕБЕ ТЪРСЯ, ПРИЯТЕЛЮ

Все тебе търся, приятелю,
когато ме стегне чепика,
когато се смея наужким,
а щурецът в душата ми вика.
Когато ми писне от тези
с фалшивите думи и чувства,
когато навън е студено,
а вътре е празно и пусто.
Все тебе търся, приятелю -
за уморения кораб пристанище.
Да позакърпиш платната ми.

Да ме гушнеш мълком на рамото.
И няма нужда да ти се правя
на по-добра и на по-красива.
Ти винаги ме приемаш такава,
дори когато не ме разбираш.
Твое то тихо присъствие
е като водата от извора,
дето цял живот всички го търсим,
но само избраните го намират.

ПИСМО ДО ЛЕВСКИ

Спи, Дяконе! Не се събуждай!
Остани в незнайния си гроб!
Добре си ти... От там не виждаш
съдбата на достойния ни род.
Не виждаш майките, които днес не раждат.
Стариците край кофите за смет.
Бащите със джобове празни,
в ръцете с куфари и здравец за късмет.
Децата ни са вече на изчезване.
Селата мъртви. Пуси градове.
Строим хотели, паркинги, гаражи...
Край просяка минава БееМВе.
На „пътя към Европа“ се продават
в ръцете с кукли малките моми.
Те детството си в сънища сънуват.
Стаена скръб в очите им гори.
Спи, Дяконе! Не се събуждай!
Добре си там под тази черна пръст.
Завиждам ти за туй, че не дочака
мечтите си, разпънати на кръст.

НЕВЪЗМОЖНА ЛЮБОВ

Невъзможна любов, забранена любов!
Любовта между двама обречени.
Като пенна вълна, като камъка два
воденични въртят се крайречни.

Между тях от зърно стриват житно брашно
и надежда в руслото потича.
И мечтаят си те за живот до стоте
да са кукли от мъничка притча.

Бели нишки сноват в невъзможния свят
на живота, за тях недоносен
и долитат едва бели гълъби два,
на рояци пчели медоносни.

Но не кацат при тях, с тази дамга за грях,
без гнездо и без кошер с царица,
а отлитат натам, чули тихия псалм
в светъл храм на езическа жрица.

Невъзможна любов, забранена любов
на изгонени двама от рая.
По скалистия рът две души във вървят
и какъв ще е краят? – не зная...

ПОЗНАНИЕТО

Невидимото ще почувстваш.
До видимото ще опреш.
Но те са айсберг или плувка
в притихналото ни море.

Вселената е тъй огромна!...
Изпълнена е с тишина.
Това, що виждаш и запомняш
е само късче светлина.

Вълна и от вълна – частица.
Движение от край до край.
Светът, създаден и измислен,
по-непонятен е комай.

ТОВА НЕБЕ НАД СЕЛОТО

Това небе над селото къде е
във синьото на утрото да тъна
когато слънчогледът в ниви зрее
и житни класове ветрецът гъне.

И този дим над къщи от огнища
със дъх на мляко, бухнало в котлето,
със кротнали овчици под Градище
и ромол на поточето в дерето.

Очите си на извор да измия,
в ливадите ти росни да нагазя,
да слушам трели птичи от Кория –
каква по-истинска любов от тази!?

МОРЕТО И ЛЮБОВТА

Не ми омръзваш никога, море,
макар и рядко тебе да те виждам.
На сушата така ми е добре,
когато мисълта за теб приижда.

Тогава мачти, кораби, платна
в очите ми изплуват тъй красиво.
Аз търся в тях онази пълнота,
която вечерта да ме приспива.

И всеки път, след нощния вертеп,
от дълбините шеметно извира
една любов, започната край теб,
безкрайната ти шир да я побира.

Не избледнява с времето. Край мен
стои на вахта до брега ни чинно
и като теб, море, цветът зелен
в очите и прелива в морско-синьо.

При тебе идвам все един и същ,
от пясъка и пяната да гребна
и да усетя порива могъщ
на любовта, като солта потребна.

НА ШИПКА КОСТИТЕ ЛЕЖАТ

Веднаж ли буря ни гърмя,
пороен дъжд веднаж ли плиска
върху свещената земя
от Търнов, до Преслав и Плиска.

Във Златен век с перо и меч
царе коваха свободата.
До три морета надалеч
простираше ни се земята.

За туй, когато я крадат
и построеното разграбват,
се връщам векове назад –
нам Крумовски закони трябват!

Балканът дълго ще е щит
за орди и свирепи хали.
В кръвта ни ген един е скрит
от белези на тежки рани.

На Шипка костите лежат
на български и руски братя
и в будни съвести тежат
площадно думите превратни.

Но Бог със нас е! Нявга бил
в земите древни онзи Тангра
в десница ханска меч крепил
за всяка византийска пранга.

И всяко изворно ведро
преляло в делва или стомна,
на урви ек, стрела, перо
за славно минало напомня.

БАБИТЕ ПРОДАВАТ МАГДАНОЗ

В къдриците на прасковено лято
бабите продават магданоз.
Препасали най-новите престилки
и вързали последните забрадки,
седят край пътя и говорят с ангели.
Пред себе си са сложили букети
от всички шарени цветя в градината,
най-сладките домати и тъгата си,
а между тях – и връзки магданоз.
Те всяко левче връзват в чиста кърпа
за внуците - спасителния коз,
които идват като свърши лятото,
и пият с бабините левчета в среднощ.
А бабите сънуват бели ангели,
усмихнато щастливи в полунощ.
Те молят господ да не свършва лятото,
за да даруват внуците
и да продават магданоз.

НОВОРОДЕНИ

Мечтите спят
във миглите на Времето
и чакат
да разцъфне сутринта,
за да поемат
с пулса на сърцето ни
първите си глътки
свобода.

СИЛНА

Камък върху камък не остана.
Утрото разнесе пепелта.
Стене над тревата пожълтяла
бледата разстреляна луна.
Камък върху камък не остана —
от изсъхнал корен не цъфти.
Камък върху камък не остана.
А боли!

КОГАТО ДОЙДЕ КРАЯ

В единайстия
кръг на Ада,
по-горещ
от всички вулкани
в света,
ще повикам
Бога и Дявола –
да им простя!
За всички грехове
и черни празници,
в които
като факла
изгорях;
за всички сълзи
и отнети радости;
за любовта,
която не разбрах!
Ще им простя,
когато дойде края,
дано ги стопли
мъничко
жарта
на моята душа
догаряща,
та в сълзите им
пак
да се родя!

САМА ЖЕНА НА ПЛАЖА

Като старо любовно писмо
къса облаци
и ги хвърля на вятъра.
Пие лято на парещи глътки,
а златистият пясък
е нейното празно легло.
Тя не диша вълни, нито яхтите, спящи на кея,
по сърцето ѝ удря старо самотно весло
и разбива
всички ръждясали спомени,
но остава в душата
едно тъмно петно.
И когато си тръгнат мъжете, децата и чайките,
Господ свива криле и изпраща безмилостен
дъжд,
а жената стои на брега и удавя в морето си
тайните,
всяка с името на обичан предател мъж.
И морето - черно, сърдито и гневно,
хвърля нейните болки
мъртви до нощния бряг.
А на утрото
тишината
е толкова
тайни погребала,
че спасителят бавно
вдига черния флаг.

ДЕЛФИНИТЕ

Камината, часовникът, гарафата с вино,
подносът със смокини от костен порцелан -
една любов във Портофино
и ти и аз - герои от роман:

Сияен изгрев. Лятото преваля.
Разцъфнали в хортензии балкони.
И като златна птица в синята ни стая
ухание на зреещи лимони...

По залез слънце - чашата с Кианти
под цъфнали маслинови дръвчета
и канцонетите на уличните музиканти
край китните крайбрежни кафенета...

Вълните – топли и лазурно сини,
телата ни – проблясващи като седеф,
когато нощем любим се като делфини
на белите скали по пясъчния барелеф...

Рибари спускат мрежи златоткани
със жестове изкусни и небрежни,
и по вълните от коприна изтъкани
като криле на лебед яхти белоснежни...

Небето спуска звезден балдахин,
и с обич ти косите ми целуваш,
но погледът ти нежно-син,
защо говори ми, че се сбогуваш?...

Камина, часовник, гарафа със вино,
поднос за лимони от фин порцелан
и... Ти - отново в Портофино,
но този път - брутално сам.

СМОКИНОВИ ОБЛАЦИ

Дъждът, когато с устни на кошута
докосне плахо шията на вечерта
и макове разцъфнат в скута
на притъмняващата синева,

Когато вятър северен звездите
откъсне от стеблото на нощта,
и с полъха си носи над лозите
ухание на кестен и мъгла,

Рибарите, когато се завърнат
по залез слънце у дома,
и в мрежите русалките загърнат,
за да ги скрият от дъжда,

Когато малките сърнета скитат
в къпинови горички край морето,
а влюбените жерави отлитат
на юг под строен клин в небето,

Дъждът, когато над липите
вали на капчици сапфирена нега,
и тихо намаляват дните...
Тогава... идва есента.

КОНСКИ ВЕЛИКДЕН

След някой ден кобилките ще се ожребят.
От топлата кърма и сучещите бебета
ще заприличат на родилен дом конюшните,
а възкресената земя, от пролет люшната,
ще бухне в цвят, цял свят готова да откърми:
- Здравейте, мои кончета! С крачета тънки
припнете с пулса ми в ливадите от сърма,
из хълмовете, кипнали с потоци звънки!..
След още някой ден с необуздана сила
зелен пожар ще избуи над всичко гнило.
Сега под щърковия сняг, забръскал косо,
ездачи и коне в крилат галоп се носят -
кушията като едно сърце пулсира
и навъзбог полита тропот на копита.
Реанимиран е животът - галопира
напред към пролетта сърдечният му ритъм
и будна, зимната земя, от полет люшната,
се кичи с дрянов цвят за празника в конюшни-
те,
мъзгата ѝ приижда с идващите бебета -
след някой ден кобилките ще се ожребят!

РУСАЛЯ

На Спаска Гацева

Преваля Спасовден.
Горнякът съска
с език на змийски цар -
изравя пръстен
изпод звънчетата на зайча сянка.
Гравиран пъстър пръстен.
Пепелянка!
Старозаветна ...
Да, светът е грешен.
Но е задушница. Ядем череша.
Душите - през пелин и бухнал орех
политат с гробищния дим нагоре.
А долу в тъмното из пътя кален
животът дири лек.
Наврѣх Русаля
разцѣфва росенѣт и без магия
надвива дяволи и вси светии.
В сѣня на грешника с венец възлиза
една езичница по бяла риза -
с коси от светлина танцува боса
на сребѣрен мегдан от лунен восѣк.
Но грешникѣт не спи и дѣх стаява.
Та кой ли би заспал вѣв ноѣ такава!
Прости му дѣрзостта - животѣт, Боже,
без тоя грешен миг не е възможен!

РИЗАТА НА БОГА

Тихо..., нещо тихо пърха зад гърба ми -
в цветната ливада вятърът ли духа,
смокове ли дишат, или таласъми?
Не... трепери заек в погледа на бухал!
Този свят изглежда слаб и омагьосан
и нощта го хваща в хищните си мрежи...
В гъстото коило не нагазвам боса -
репеите боцкат като таралежи,
а освен щурците и комари свирят -
колко ли заплахи дебнат в тъмнината!?
Месецът се спуска с бляскава секира -
просека сребриста прави до земята.
Тук, където свършва, светлина се лее.
Чакай да разстеля ризата на Бога -
топъл и задъхан, знам, че ти си змеят,
но не чуваш - боцкат репеите много!..

* * *

Понякога денят се свършва,
долита мракът - черен лебед,
а твоят дух е клон прекършен
и никому не е потребен.
С усмивка светла и красива
през облаците се процежда
луната - дяволка лъжлива -
и пали по една надежда.
Рогатата луна събужда
илюзия за сбъднат жребий,
че още някой има нужда
от залък обич като тебе.
Но няма никаква пътека
и в тъмното не срещаш никой.
Луна, смили се над човека,
иди и слънцето повикай!

На Тодор Чонов

Луната, Жар-птица с криле кадифени,
от звездните клони видя, че сама съм
и кацна на бора, че беше студено
и много самотно на мойта тераса.
Стопена сълзица на първа снежинка
в окото ми трето за теб заговори:
как с думи рисуваш жена сатанинска,
в леглото ти топло,
безсрамно разголена...
Уж тя е до тебе, а все я мечтаеш,
по бялата кожа с мастило бележиш я,
с надеждата вечен живот да познаеш
с жената мистична,
на име Поезия -
от нейните устни пил сладка отрова,
цигара си палиш
и почваш да пишеш...
И в огън гориш, и гориш очарован -
ти ту властелин си, ту робът предишен.
Припламвам и аз...
Белота и горене!
Гирлянди от сняг. И луна - за украса.
И става рождественски светло у мене...
И стих ти изпращам от мойта тераса...

КЪЩА

С блиндирана, тъмна врата зее призрачно къщата,
в която ме връщат години преминали в лутане.
Без допир на топла ръка е ръждясала дръжката,
жадуваща силното рамо и рязкото бутане.
Прекрачвам над мисли... И блясва светулка в запалката.
Отхапва в средата парче от корема на мрачното.
С протяжната болка на пантите щраква ключалката...
И въздухът в стаите е натежал от очакване.
По тънките пръсти на свещника с нокти от пламъци,
проплакват със сълзи от восък очите на огъня.
Рисуват със сенки в стените танцуващи замъци
и виждам на дявола как му пораснаха рогове.
Провисват на паяка в ъглите сребърни чергите,
с които зави ме... И смука душата през жилото.
В ръцете си стискам трохите от хляба си вчерашен,
кръвта да попия след хищните зъби на прилепи.
Припомням си шумния смях и очите на хората,
които сега са смразени от снимки и спомени.
В мазето отивам, когато вървя в коридорите.
Прехвърлям тавана... И крача в звезди ококорени.
И тъмна врата... И пътека съм водеща в къщата.
И вътре съм, както отвън зад стени... И отсреща съм.
Не съм си отивал оттук, но и нямах завръщане.
И в нея живях с тебе, без преди туй да се срещнем...

* * *

Счупих всички часовници дето ме будят пустинен.
И уших си костюм от въздишки на цъфнали вишни.
Сложих в джоба си пясък пленен от смеха на делфини,
за да мога и сам да вървя, ала сам съм излишен...

Кривозъбите мисли подобно на мравки в редица
са понесли крило от сватовната мъртва калинка,
дето щеше жених да ме води с куража на птица,
а оплете се в хищните мрежи на паяка скитник.

И щурците немеят с напукани устни в тревите
от солените песни, които изпяха за тебе.
Паля огън весталки да дойдат. За нас да ги питам,
да разресвам косите им с рибешка кост вместо с гребен.

По ловджийски оглеждах от тебе следи да намеря
и напразно калинките молах да кацнат на пръста.
Цели шест дни огризвах до бяло любовния скелет,
а на седмия Бог се смили... И ме смъкна от кръста...

ПОЛЕТ

С криле на диви гълъби очите ми
кръстосват като ножици в небето
и сякаш го разрязват на събития,
в които болките в една са слети.

А облаците са небесни камъни,
подпрели с гръб, вратата му към Рая.
Отлитат гълъби, долитат гарвани,
които от рождение ме знаят.

Тежи от крясък и вина препълнено,
и всеки миг ще плисне върху мене,
подобно дъжд над прежаднели кълнове,
изплезили езици прегорели.

И погледът ми го крепи молитвено.
Затворя ли очи - ще се събори.
Навярно затова се цъклят мъртвите,
за да остава винаги отгоре.

Но жив съм... И кръвта ми ври от пролети,
които преживях по гръб в тревите
ръцете си разперил, сякаш в полет съм,
додето в мен глухарчето не литне.

ПОНЯКОГА

Понякога е обич да си чужд
и надалеч от този, който в тебе
вали от стихове и пише с дъжд
неща, с които в петък си потребен.

Понякога е нужно да си сам
и в тишината си да бъдеш с него,
в която само с поглед си разбран,
макар от стари снимки да те гледа.

Понякога е нужно да боли,
за да усетиш, че си жив и дишаш.
И да почувстваш хиляди игли,
когато сядаш ред да му напишеш.

Тогава стискаш думите в ръка,
че трудно ти е в поздрав да ги смесиш,
защото той бе като зла река,
която всички мостове отнесе.

И странно осъзнаваш как един
след всичко... още приземява рая.
И в него си молитва без „Амин”.
Понякога... Но той това не знае.

* * *

От всичко в мене,
най-обичам теб
с изгаряща вина
и светла нежност,
затуй ще те забравям всяка вечер,
с въздишката на залеза
зад хълма...
И всяка сутрин
пак ще те откривам
с прозявката на утрото в леглото.
Ще те изпращам после дълго в себе си
и ще те чакам в края си,
защото:
от всичко в мене, най-обичам теб...

ПОВЕЧЕТО ПЪТИ НЕ

Животът ни просмуква като гъба
и в своя край красив е като есенни листа.
Чертите ни старателно поръбва,
на младостта широки прави тесните сита.

И дните ни през тях внезапно падат -
до вчера галопирали по лятото коне.
До тук да оцелееш само трябва
не малко пъти да ти пука. Повечето – не.

ВАМПИР

Отдавна я изпива
вместо да я прави цвете.
В душата ѝ налива
не вода, а сива пепел.

А тя е като птица –
все за нея пита свода
и в небесната си скица
я рисува с розов облак.

Тя е дъх! Дъх кошутен
плахо шмугнал се в гората
и слънчев лъч, улучил
млечно гъстото в мъглата!

Отдавна той сред мрака
в страх сърцето ѝ отрича.
Тя все го чака, сякаш
че за първи път обича.

ИЗЛЪЖИ МЕ

Не искам истината! Този път
в измама предпочитам да живея,
сърцето щом и щом дори умът
повярваха прибързано във нея.

Жената да не съм поне за миг,
която да обича, ала скришом;
да не е нужно да си давам вид,
че не трябва обич, за да дишам.

Ти знаеш, можеш, излъжи без страх –
в душата си аз имам пеперуда.
Лъжи ме със момчешкия размах –
по вятъра крилата ми ще луднат!

СТИХИЙНО

на Павел Николов

Търсих те дълго! Ако знаеш колко
дълго преброждах земята!
Въпреки всички години на болка,
още съм слънчево лято.

Още съм трепет и още съм първа,
щом ще се вярва на всичко.
Чувствата още внезапно изтървам
и съм наивно момиче.

Още съм бяла и чиста, почтена,
и съм по детски невинна.
Хайде, ела и мен нежно поемай
с глътки, на шепа... Стихийно!

ПЪРВИЯТ БОДИЛ

Да те прегърна е като да валя,
да те целуна – като да изгрея.
Като най-нежен вятър ще поваля
кестеновия цвят по алеите

и като роза първия си бодил
аз ще изпъна дълбоко в простора.
(Защото външно всеки изглежда мил,
но пък вътрешно не всички са хора.)

Ще го изпъна преди първия цвят
да ми видиш лошотията първо.
После, красива, пред целия ни свят,
като роза нежно ще те прегърна.

ЛУНАТА СЕ ОБЕСИ

Тъжно гледах как луната се обеси
на прозореца ми през нощта.
И небето спусна облачни завеси –
да я скрие някак от света.
После притъмня и горко то заплака,
като се захлупи по очи.
... но беззвучно, та усети само мрака -
на тъгата гузните следи.
От прозореца отдръпнах се несмело.
Скрих се вътре в мойта самота.
А дълбоко в мен, отчаян взор привела,
се полюшваше... една душа.

ПОВИКАЙ МЕ

Повикай ме, когато в теб вали дъжда
и птиците дори се скриват във гнездата,
а във очите ти люти една сълза
и ням свидетел ѝ е тука самотата.
Повикай ме, когато в полуздрача
опитваш нотите си бавно да подреждаш.
Преструваш се, че никого не чакаш,
но погледът ти във портрета ми се вглежда...
Повикай ме, когато по клавишите
към мен душата твоя мислено пътува.
Пробягват черно-бели тук въздишките;
тъгата леко в пианисимо ликува.
Повикай ме, когато бледата луна
при тебе слезе да те слуша прималяла...
Но ти копнееш само за една жена,
която... с музиката цяла се е сляла.

ВЛЮБЕНА В ГЛАСА ТИ

Гласа ти няма да объркам сред десетки други –
дори във многогласен хор да се преливат,
защото в него първо някога се влюбих
и трелите му със душата си попивах.
Във тембъра ти колко пъти се улавях –
потъвам в кадифена люлка сред вълните.
Удавница, с въпроси често ти додявах.
Превръщах обичливо в светли звуци дните!

Годините изтекоха подобно на река -
тя в извора обратно няма да се върне!
Косата ти сребрее, очите – с очила,
но тръпна и сега, когато ме прегърнеш...
Излизаме. Внимателно ме хващаш за ръка.
Не си забравил, че от млада тъй обичам.
Пристъпваш променен... Но е същият гласа,
с който казваш тихо: „Да тръгваме, момиче.”

ВИДЕНИЕ

Понечих портичката да открехна
и по пътеката да тръгна...
Но нещо изведнъж ме стресна.
Сърцето ми се преобърна!...
Пред къщата стоеше права мама!
Висока, както в младините...
Попила сила от Балкана
и с тежко злато във косите.
А погледът ѝ благо ме зовеше.
Ръце протягаше към мене
и въздухът край нас трептеше,
докато падах на колёне.
В ушите си гласа ѝ чувах само:
„Ела си! Чакам те отколе...”
В несвяст повтарях тихо: „Мамо!”
А вятърът свисти доволен.
Бе млада мама, а аз пък – остарял.
Времето се преобръщаше.
Но светът остана черно-бял,
мама щом не ме прегръщаше.

ВЕЛИКДЕН

Камбаната отново я зове.
Една старица трескаво се кръсти,
присвила уморени рамене.
Сина си вижда тя сега на кръста.
Притихва в доверчивите очи...
Изсъхнала, утробата потръпва
при спомена за детските следи...
Дяволът опашката си дръпва!
Старицата съглежда пращен клуп –
увисналото тяло бездиханно.
Проблясват ярките звезди накуп –
смълчани, тъжни над смъртта му ранна.
Тялото на кръста се люлее,
срещнало смъртта без капчица от страх.
Ала майката в несвяст живее:
„Мили сине, как извърши този грях?...”.
И той побягва за спасение
в майчиния ум – убежище открил.
А тя ... очаква Възкресение
на син, последен гвоздей в сърцето ѝ
забил.

СИНОВЕ

Момчетата тръгнаха с блясък в очите си.
Крилата разпериха в синя безкрайност.
Крилата..., които отрязах от себе си
със майчина обич и всеотдайност.

Небето е тяхно. Не им трябва земята.
С очите си жадни все гледам нагоре.
Там лудият вятър през глава се премята,
израсли момчета владеят простора.

И нощем до болка се свиват зениците.
Сънувам ги още по детски засмени.
А те разговарят безгрижно със птиците
и гонят мечтите в далечни вселени.

С любов ги наглеждам от златни полета,
редя им успехите в житна мозайка.
И чакам момента да вземат билета
за връщане кратко при своята майка.

ЛЯТО В КАЙСИЯ

Грабва Юни чадъра от слънце
и си слага зелената риза.
Злато скрива в пшеничено зрънце
и лудува в небето със бриза.

Украсява се с ягоди зрели,
вишни скрива във своите длани.
И череши бере – заблестели,
и черници, в съня пожелани...

Юни има си своите тайни.
Само той може тази магия –
да рисува по дните безкрайни,
жарко лято да вгражда в кайсия.

Моят Юни е толкова щедър!
Той усмивките с шепи раздава.
Слънце сипе – небрежен и ведър.
И малинови ласки дарява.

Юни – полъх от нощи горещи,
дъх на праскови, круша-петровка.
Палав Юни – с нечакани срещи,
с аромат и със вкус на вишновка.

Юни в своите шепи ми носи
плодове, топло лято и спомен.
Отговаря на всички въпроси.
И през Юни светът е огромен!

ВЕЧЕРНО

Вечерта се съблича по стихове
и със гребен от рими се сресва.
Сто движения – лъскави мигове
равномерно в косите си вчесва.

Бледен лъч от луната открадва
и завързва на рехава плитка.
Облак палав се тихо прокрадва
и напръсква в съня маргаритка.

Вечерта е готова. И чака.
Сякаш само за Него копнее.
Ето идва Поетът. И сяда.
Нови стихове пише за нея.

ДЪЖДОВНО... ТИХО

Вали. Най-летният проливен дъжд.
Небето ври в светкавици и тътен.
Дойде, отнякъде... нечакан мъж,
измокрен, тъжен и безпътен.
До огъня поседна - вир вода,
след чая си поръча вино...
Изпи го... мъжките му рамена
се свлякоха в товара на годините.
Мълчеше. А в очите му крещи
една неистова тревога.
Ръцете сплете - сякаш се смали...
Той... сигурно говореше със Бога.
Огледа се. Мълчахме като в храм...
Днес в крчмата е странно тихо.
Просветна. Гръмна. И защо - не знам,
до дъно, всички, чашите изпиха.
А във валеше - безпощаден дъжд.
Плати и стана, и си тръгна...
Един, от никого нечакан мъж,
дъжда и самотата си прегърнал.

ВИНОТО ЛЮБОВНО

В браздата. Между младите лозници,
където тихо времето е спряло...
Където слънцето налива смисъл
на мъжката ти непокорна зрялост.

Където косовете-господари
обгрижват мислите ти голи, боси.
Където краят е и е началото
на път към най-житейските въпроси...

В браздата. Между младите лозници
почти момчешката ти дързост тлее.
Но стиснал здраво вярата в десница,
очакваш още смелост да узрее...

След толкова напразни гроздобери,
захвърлили те във небрано лозе...
Какво загуби и какво намери,
за да си още жив - до невъзможност?

Какво събра от циганското лято
за есенната песен на виното?
За да превърне гроздето във свято
очакване и смисъл на живота?

Дали успя след всичките жарави,
опожарили те до тлен и колко
събра в сърцето си да отлежава
вино от най-любовната реколта?

Браздата. Между младите лозници -
разбираш колко много обич крие,
когато кацне уморена птица...
В браздата. И гнездо за обич свие.

А ти – смирен, във дланите си топли
да я прегърнеш и да я завиеш...
От виното любовно да наточиш
и чак до дъното да го изпие!

АКО...

Ако остана някога... до теб,
под сянката на мъжката ти гордост,
във мислите ти - безпределна степ,
в сърцето ти, с минорните акорди.
Ако остана... да те утеша
за всички непостигнати победи,
за празното във твоята душа
и спомените - парещи, но бледи.
Ако остана... грешната избрал,
на имане и нямаване решена.
Защото, вече всичко си раздал
и имаш за печалба само мене...
Вземи ме! И люби ме като мъж,
комуто се полага обичта ми.
И... никога не казвай - ни веднъж,
че сигурно... случайно съм останала.

НАДЕЖДА

Подари на душата си нещо,
за което отдавна жадува...
Топла ласка, вечеря на свещи,
две-три думи, които си струват.
Късче вяра, в нещо забравено,
две мечти, като ново начало,
порив дълго, дълго сподавян,
и надежда за истинско цяло.
Подари си онези копнежи,
от които косят се краката.
И пази ги, топло и нежно,
до когато вървиш по Земята.

ПИШЕМ СИ...

Пиша ти.

А думите избързват,
гонят се объркани по листа...
Вече само, само те ни свързват,
като броеница от мъниста.

Мисля ги. А после ти ги пиша.

Всяка е частица от душата.

Живи са - на пресекулки дишат,
и летят към тебе като вятър.

Те разказват. И дано умеят,
да се впишат лесно във деня ти,
да те натъжат, да те разсмеят...

Сигурно, четеш ги много пъти.

Пиша ти.

Но отговор не идва.

Може би не пиша сладкодумно?

Може би с усмивчица ехидна
триеш ги с ядосаната гума.

Писах ти.

Одеве - за последно.

Думите се влачеха по листа...

Трябваше ми, щото да прогледна,
и чрез думи, за да се пречистя.

Писа ми.

Достатъчно и кратко.

Писъмце едно - като присъда.
Бъдещето твоё е загадка,
отговорът - няма аз да бъда.
Четох го.
Не помня колко пъти.
После го нагънах като птиче.
Пратих го, по вятъра разпътен...
Да те стигне. Вече - необичан.

ОНОВА ИЗКЛЮЧЕНИЕ – ПОМЕЖДУ НИ

Приех го – кръгла е земята.
Освен с онова изключение – помежду ни...
Понеже всичко, казаха, е вятър -
напрасно си пилееш думите.
Всеки от двама ви – мимолетно семе
сред оранта на всемира.
Отвърщам - укротявала съм вселени,
докато на рамото ми заспива.
И им разказвам, че по кръглия свят
след всяка болка никне и биле...
А премълчавам как нощем болят
внезапните рими само с едно име.

ДЪЖДОВНО

(Като изсъхне - може да се чете и като любовно...)

Валеше дъжд
и беше не съвсем,
но беше есен.

Той беше мъж,
съвсем, съвсем.
Бях му нарекла
две-три песни.

Валеше дъжд
и беше ни събрал
друг някой неслучаен
под течащата си стряха...
С очи ми казваше,
че е до невъзможност закъснял,
а аз – отдавна, че го чаках.

Валеше дъжд, върху ни
се изцеждаше най-пъстрото
от летния ми шал
и бяхме наднебесни.
Отново бях си аз...
И беше, но не бе съвсем,
съвсем не невъможна есен.

ПОКЛАНЯХ СЕ НА СЪЩАТА ВОДА.

За пръв път черната не ме отнесе.
А бялата (като любов) - не приболя.
Мълчах - със същата река...

И завалях - бях дом и кръстопът.
Продъни се като небе - валя сърцето.
Но тихата тъга за първи път
валя под покрив - във ръцете ти.

ОБРАТНО НА ВСЯКО ХВЪРЧИЛО

*„Някой прави хвърчило от стихове.
И не гледа, не гледа назад.“*

Селвер

Ако заплиташе пуловери (наместо спомени)
и връзваше двойно на възел всяка скъсана нишка...

Ако наместо вятър в прозорците ѝ отворени,
се промъкваше коте, кротко мъркаше край огнището
на очите ѝ - въглен опалени някога в юли,
в друг звездопад...

А пък тя още заплита точно обратните мигове –
дето не влизат в проста бримка, а в стихове...

И обратно на всяко хвърчило – лети и назад.

АЗ ТЪМНОТО ГО ПОМНЯ - ПО СВЕТЛОТО НАКРАЯ

*„Но когато е тъмно тихото,
са ми бели баирите.”*

Павлина Йосева

Тази вечер са светли градините.
С бяла песен щурци дълбаят
тъмните кладенци на очите ми.
Аз тъмното го помня - по светлото накрая.

По острите му ръбове -
нали е стара рана.
До здраво го превързах.
Но белегът остана.

И случва се да ми е никакво.
Когато онези щурци засвирят.
Аз тъмното го помня, но все по-тихо -
как слиза по белите ми баири.

ПУХЧЕТА БЕЗТЕБИЕ

Глухарчета изсвирват тишините,
с най-меката въздишка на клавишите.
Сега светът е много бял и ситен.
Контурите на времето - издишани.
Битийната мастилница е суха,
писмата със съдбите - неизпратени.
Копнежите обувките събуха
и легнаха с лице към необятите.
Платих и аз на щастието заема.
Съществен стана фонът, не героите.
И близостта е все по-осезаема.

Но стъпките ми днес не са до твоите...

AUDACES FORTUNA IUVAT

Плодът несподеленост е преносен.
Денят от многоточия - напрегнат.
Любезно-търпелив тежи подносът.
Добре, че не попита. А пресегна...

24.3 ГРАДУСА

Отдавна съм само привидност и ехо,
попило в съня на дърветата.
Не помня лика на сърцето си вехто,
дори да извикам и: „Ето ме!“
Нахлух в този свят с неспокойното време
от дързост — съвсем неподготвена.
Изгубвам се в бурите нощни, а денем
остъргвам ръждата от котвата.
Събраните спомени, мисли, посоки
са най-непорните тежести.
Привличат ума ни водите дълбоки,
прикрили капаните мрежести.
И тънем. Безвидни за всички причини.
Макар и от плът да сме — няма ни!
Потъвам и аз в тези тягостни тини
понесла вините си — камъни.
Отвъд хоризонтите залезът скришом
тъгата човешка отнася.
Извън неопрена се будя и вдишвам
животът — до истинност ясен.

ХИГИЕНА

Събличам кожа, мисли и неверия,
погребвам всяка болка и химера.
Душата е невидима материя, а тялото е видна бариера.
Сега е безразлично - нощ ли, ден ли е.
Приемам самотата за измама.
Сънят е само кратко помирение,
но стига да забравя...че те няма.
Разпалена с напрегнати мълчания
гаси дъждец и сетната жарава.
Измива всички наши очертания и
грешните ни стъпки заличава.
Проклятие са земните безводия -
пролуките са жадни за потоци...
Животът е навярно странна зодия,
обаче аз не вярвам в хороскопи.

БЛУС ЗА ТРИМА

*„Как да обича във вторник,
а от сряда да петък – да трае?!”*

Й. Пеев

Спъва и мене въпросът – как се обича по дати?
Само от седем до осем или от утре до снощи...
Как да ти бъде уютно, ако въжето се клати?
Тайно стрелките да бутна, вярвайки - рано е още...
Път – на зори изоставян. Вятър – на буря обречен.
Чупя условните брави. Ала кого ще измамя?
Как този миг да се пръсне в десет галактики Вечност?
Късам късметите късни... Кой те извика в света ми?
И ще те има, но колко? Няколко шепи наслада...
Обло, почти до без болка – тебеприсъствие няма.
Детски драскулки с пастели. После рисунката пада.
Правя черта ни разделя в есенна кардиограма.
Всеки финал е безличен за самотата насрещна.
Всъщност така се обича в тази игра предвидима -
вярваш в неверните ноти, в свящото право на грешки.
Учиш неволно в живота стъпки на блус, но за трима.

АКОМОДАЦИЯ

От взиране в познати хоризонти ,
оптичната ни сила се смалява.
Класът отдавна зърното изрони,
но кой го търси в купчината плява?
Умората е някак неизбежна,
пришита по контура на клепача.
И никой красотата не превежда и
тя отдавна нищичко не значи.
Разхождаме напрегнатите мисли
в галерии от сенки и ескизи.
Самотен тъмен призрак е надвиснал,
а утрото - отвсякога по-близо
напира през случайните пролуки -
да ни докосне истинно с елея.
Предчувстваме, че всъщност пътят друг е,
но да прекратим себе си не смеем.
Душата ни превръща се в мишена или
преследва в кой да се прицели.
Но моята - за друг неизкушена се
сгушва кротко в облаците бели.
Окото ми, превърнало в реликва
присъствието ти незаменимо -
все по-добре те вижда и обиква и
в най-отдалечаващата зима!

ПРЕДИ ПРЕРАЖДАНЕТО НА ДУШИТЕ

Заслушан във растенето на гъбите,
възсядаш неусетно знака Омега.
Подковата му служи и за бесене
или е порта на превала на живота ти.
Разбираш, течен огън - това е словото.
Не може да го гълташ през устата.
Избълвай го навън, за да се стоплиш
и с него да запалиш тишината...
Вулканите нима не правят същото -
обърнато небе е под краката ти,
звездите са разхвърляните кратери,
в обратно време гробът е утробата.
Мечтите са дъна на пропасти,
които зеят горе над главите.
Молитвите - предсмъртните стенания
преди прераждането на душите!

ДЕН ОТ ТЪМНИНА

Сега ми трябва мрак без светлина.
Прегръща мракът сгряващо и силно.
И ставам прилеп в топла пещера
от своите съмнения притиснат...
Не търся външното на този свят.
Проглеждам в себе си - до дъното избистрил,
най-ценното, с което съм богат
и му дарявам своята амнистия.
Как грее мракът в черния си хор.
Долавям гласовете от отвъдното.
Защото светлината е затвор.
Във нея се разтваря всяка същност.
Изгрява вече тъмна нощ над мен.
Във инфразаревото ѝ се къпя.
Лъчи от тъмнина ми дефинират „ден“.
И този „ден“ от всяка светлина по-скъп е!

ПО-ПРОСТО ОТ КАНТ

Нямам спомен да съм бил някога жив.
Но след смъртта си навярно ще бъда.
Утрешният ден ще е само ритник
(за да паднат още няколко зъба).
Вчерашният - остана графит
на стената на някаква тоалетна:
„Спрете Земята - искам да сляза от Нея за миг“ -
на спирка, наречена „Вечност“.
Настоящето възприех като мит.
Митът, че някои живеят.
Вертикални покойници в марш полужив,
в поход към хоризонталната си одисея.
Всичко е просто игра.
Игра на по-висше с по-нисше.
Никне бързо нова трева
и покрива паметта на предишното.
Птиците умират сами,
както впрочем и динозаврите.
Планини не отиват при планини.
Най-красивото влиза в клоаките.
И издигат горди чела
върховете - скулптури от камък.
Фантазията на тронове си от била
се оглежда за пещерен замък.
Но за какво си готов?
Богат по-щастлив няма да станеш.

Бедността те превръща на роб.
Извисяването носи страдание.
И накъде ще летиш?
Към звездите?
Към други планети?
Ной ли ще възкресиш
в една осъвременена версия?
Изход и вход са едно.
Главното това е тунелът.
И отговорите ще ги получиш пак там,
но след като мине разстрелът.

СМЪЛЧАНА ПРОЛЕТ

Една смълчана пролет те докосва -
с остатъци от есенни листа.
Върти ги вятърът на март - като въпроси.
А старецът на пейка е смъртта.

Вървиш безцелно. Сам по белите алеи -
със мисли на врата си. Като шал.
Дървета преминават. Онемели.
Случайни скитници - след нощен карнавал.

Ръждяса котвата ти в този свят-разпятие.
Отмина времето ти на герой.
Жените - отзвучаващо проклятие,
го връщат. За да бъдеш само свой.

Небето е притихнало и призрачно -
ненужна риза над прокълнат град.
Очите са застинала безизразност,
обърната завинаги назад.

Долавяш, че това е неизбежност.
И неизбежно идва пролетта.
Сезоните редуват своя вечност,
но тя разлиства само суета.

Сега е важното да спреш да мислиш.
Да стиснеш сънните артерии встрани.
Задръж дъха си. Спри докрай да дишаш.
В отвъдното с усмивка премини.

ИДВАМ ЗА ТЕБ

Днес дойдох да ти взема внезапно душата.
Да я взема с магия през есенно-късна мъгла.
Неоткъснат букет - яркозalezно свети косата ти.
Отразена вълшебно в слепеещи бавно стъкла.

Ти си моята приказна фея в мечтите сънувана.
С будни очи в полунощ досами сутринта.
От съдбата ми блудна навеки и странно ревнувана.
И последният мост от живота ми сляп - до смъртта.

Днес невидим те следвам, по-тих от самото безмълвие.
Най-безшумно прокрадвам се в тъмното трепетно аз.
И дълбоко в душата ти с мака любовен поклъвам.
Макът, милван с лъчите на ранния утринен час.

Може би инстинктивно сега ще побегнеш.
Вдън земя да се скриеш, навътре, во веки веков.
Всички свои следи да укриеш безследно.
Да разстелеш над тях най-невидим и плътен покров.

Но дори и така аз до теб непременно ще стигна.
Ще се спусна изкусно по своето тънко въже.
На сърцето уплашено твое щастливо ще смигна,
изпреварил стремежа на толкова много мъже.

Днес дойдох да ти взема внезапно душата.
Да я взема с магия през есенно-късна мъгла.
Неоткъснат букет - яркозalezно свети косата ти.
Отразена вълшебно в слепеещи бавно стъкла.

КОЙ ДЯВОЛ ОТКРАДНА ЛЯТОТО?

Търкулна паричка по пътища прашни
последното циганско лято
и ловко се шмугна из сухите храсти,
край щайгите с грозде от злато.

До тях малко циганче сухо преглътна.
В устата му слюнка се стече.
С изцапани пръсти накъса чевръсто
два грозда... и търти далече.

Разбърка шумака, подплаши ятата
и ореха ловко обрули.
Лукава усмивка разтегна устата –
„пече, сякаш още е юли”.

И, хоп, притъмня. Думна циганска сватба.
Дъждът затанцува с дайрето.

А аз се запитах, кой дявол открадна
парата, що гря на небето?...

ГРАДСКИ ПАЧУЪРК

И... ако небето изчезне, сама ще ушия за всички небе. Ненужните цветни парчета от плат ще разрежа на две и кротко ще седна с иглата. Старателно бод подир бод ще нижа, додето ръката им вдъхне прашинка живот.

Просторът ще светне. А в него ще хвъркне градът пощурял. Ще хукнат децата навънка. Ще свирне трамваят заспал и също ще тръгне по пътя край къщи, градини с цветя. (не знам колко точно парчета от плат ще ушия с ръка). Но почвам. Разрязвам на части. Подреждам, съшивам, лепя. Животът е просто... изкуство. А аз го държа във ръка.

И как станах небесна шивачка?...

Напоследък

всички изхвърлят ненужните вещи край старите кофи за смет
После ги разпиляват наоколо. А пък аз за късмет
съм сръчна с иглата. Научих се как с плат и рими
сама да си кърпя душата.

Затова понякога шия и прокъсаните дънки на големия град.
С по-мек десен. С кадифена панделка. С някой нов цвят.
Или просто изрязвам
черния дим на стария страшен комин,
пантофите грозни на катастрофите
и... нещастния поглед на мрака,
в който някой някого чака, а той не идва.
Зашивам покрив над бездомните в нощния час.

Зашивам усмивки на котките,
нови рокли на дамите в градския парк.
На сираците – майка и татко,
на болните – още живот.
Така градът става добър... и красив, и любим...
Сякаш нов.

Но аз знам, че е старият град.
Защото поглеждам в него през всяка незакърпена
дупчица плат.

УСМИВКА ЗА ЛЕВЧЕ

Тя е Палечка – мургава, с черна косица.
Скита в парка самичка цял ден.
Носи картички малки и тихичко пита –
„Ще си купиш ли, како, от мен?“

И безмълвно преглъща (очичките скитат
върху масата с пълни блюда).
Няма отговор... Палечка тъжно полита
към съседната с бързи крачка.

Днес във парка е шумно. А жегата люта.
И добре, че чешмата тече.
А паважът – горещ... Две петички подути
литват с люлката в злото небе...

И я люшка животът... Ах, колко жалко!
Паркът, всъщност, е твърде зает
да играе със нея – той с другите малки
ближе лакомо бял сладолед.

Само Палечка скита от маса на маса –
„Ще си купиш ли нещо от мен?
Тука пише: Обичам те!“. С гневна гримаса
я пропъжда бездушният ден.

Ала тя неразбрала се шмугва в тълпата,
стиска картички с двете ръце...
Откупува усмивка за левче съдбата
от най-тъжното детско лице.

УСЕЩАНЕ

Риза на тънко райе...
Двете му длани се смеят.
Вятърът вълна снове
с нашите мисли на кея.
Всъщност май вече вали...
Старите облаци кретат.
Няколко бегли стрели,
няколко дълги кафета.
Няколко порции смях...
Литнали есенни листи
гонят в последния час
своя живот преосмислен.
Риза на тънко райе
мъжки ухае до мене.
Твоите топли очи...
Нямаме, нямаме време.

РЪКАТА НА ХУДОЖНИКА УМРЯ

Ръката на художника умря.
Не можеше с молива да рисува.
Той в джоба някак тъжно я прибра –
с ръцете си до днес бе съществувал.

В началото реши, че туй е сън
и може всеки миг да се събуди.
Светът бе сякаш същият отвън,
но вътре тишината стана друга.

Той дълго гледа празния статив.
Защо му бяха грундът и боите?
Не бяха нужни четка и молив...
Художникът рисуваше с очите.

Художникът рисуваше с душа
последната си истинска картина.
Ръката му наистина умря,
но красотата как да се спомине?

Все още съществуваше, нали?
Възкръсваше над делниците сиви...
Последната картина се роди
от тишините – невъзможно живи...

ЗАБРАВЕНАТА КЪЩА

Стара болка днес ме връща
към забравената къща.
Сред треви и храсталаци,
с изпочупени капаци
къщата се разрушава...
Тя това ли заслужава?

Днес по плочник зелениясал
стигам прага бурениясал.
Стъпвам тихо и със тръпки...
Помни ли тя моите стъпки?

Тази стара, стара къща
на вратата ме прегръща.
По челото ме целува.
В дълги нощи ме сънува.

Ето! Аз сега се връщам
и със поглед я прегръщам.
Пак към прага ѝ пристъпвам
сякаш в миналото стъпвам.

И забравената къща
във душата ми се връща!

СКРЪБТА

Когато
след мен се затвори
последната земна врата,
небето
око ще отвори
да види оттам вечерта.

А звездните
сини простори
отварят ми нова врата.
Луната
пътека ще стори
по нея да мине скръбта...

ЗНАМ, ЧЕ Я ИМА

Самота в очите ми битува,
като огън в шепата гори.
В очните дъна и болка плува,
и замрежва погледа дори.

В тъмно миглите ми се целуват
и се раждат мъжките сълзи.
От години думите гладуват...
Зимата по устните пълзи.

В самота разлистването чакам
с миризма на дъхави цветя.
Пролетния вятър ще дочакам
и със него ще пристигне ТЯ!

НОЩНИ СТИХОВЕ

Сладникав полъх. Рехава мъгла.
Нощта настъпва с тънката игла.

Луна изгрява. В пазвата - с петна.
Виси отгоре с гвоздей на стена.

И сянка дълга ляга във пръстта.
Целувка лунна. Тръпне в мен страстта.

Нощта е златна. Пълна с грехове.
Така се раждат нощни стихове.

ЕСКИЗ В ЗЕЛЕНО

Денят ми се събува бос
и си отива по терлици.
А във върбата черен кос
плете зелените илици.

Намусен облакът над мен
върти се, сякаш е сираче.
Тъгува той за този ден...
Решил е даже да поплаче.

И падат капките-сълзи
в снага на близката топола.
По нея залезът пълзи
и сякаш я опипва гола.

Листата пък се смеят с глас
от гъдела на живи капки.
И този шум достига в нас
на дребни и зелени хапки.

А през отворено стъкло
навлиза пролет споделена.
И до девето потекло
душата ми ще е зелена!

И ПТИЦИТЕ В ГНЕЗДАТА СЕ ОБИЧАТ

В едно дърво, отсреща, всяка Пролет
се събдваха на птиците мечтите.
По-ниско от високите тополи,
по-видимо от всички храсти скрити –
не бе дърво цъфтящо или плодно,
не беше защитено от закона.
Бе ей така израсло – самородно.
И имаше корона – пет-шест клона.
Не беше окопано и варосвано.
Водица му валяха дъждовете.
Но сякаш сам засял го беше Господ –
листата му на Пролет странно светеха.
Обичаха го слънчевите птици.
Край тях и аз ей тъй го заобичах.
Зелените му слънчеви зеници
с гнездата си във моя свят надничаха.
Но тази Пролет пуст остана дворът.
Кръжаха разтревожените птици.
Дома им сякаш някой бе затворил
(и птиците в гнездата се обичат).
Изсъхнало и траурно стърчеше
дървото с оголелите си клони.
Светът без него станал бе по-грешен,
но птиците си тъй и не прогони.
Разплаках се. И плаках за България.
Тя днеска на това дърво прилича –
изсъхваща сред гневни пледоарии,
копнееща за обич. Като птичата.

МЪЖКО СТИХОТВОРЕНИЕ

Присъда ли е, дявол да го вземе,
съдба ли е животът с две жени.
Едната бавно твоя свят превзема.
А другата е с теб от младини.

Едната в теб жребеца си открива.
За другата си старото седло.
Едната търси в тебе перспектива.
А другата е с теб в добро и зло.

В едната се откриваш луд и страстен.
Пред другата си грешен и смирен.
С едната си на норми неподвластен.
Със другата светът е подреден.

С едната сядаш в тиха пицария.
А другата ти пържи ребърца.
С едната си принуден да се криеш.
От другата са твоите деца.

Едната има снимка с теб. За спомен.
А другата със спомените спи.
Едната те желае незадомен.
А другата семейството крепи.

След срещата едната си отива.
А другата те чака у дома.
И може би едната е щастлива,
а другата нещастна и сама.

И всеки път, когато си отива,
за теб едната все ще е „Една”.
А другата? Красива, некрасива,
пред Бог остава „Твоята жена”.

Присъда ли е, дявол да го вземе
или е просто мъжка суета?
И има ли любов във днешно време
или е светла притча любовта?

РЕКАТА НА ГОДИНИТЕ

На съпругата ми!

*Реката на годините изтича...
Да стана Бог и да я върна аз –
по-силно даже, знай ще те обичам
и пак ще съм на гарата в Бургас
Н.Дялков – 1996 г.*

Реката на годините тече си.
Косата ми изгуби се съвсем.
Но в нашата река аз знам къде си
(какво, че с теб не можем да я спрем).

На моя остров тридесет години
си все до мен – и в зло, и във късмет.
От готиното джобно гадже (мини)
до скромната жена на петдесет.

Очите ти са по-красиво сини.
Косата ти – на кичури, за чар –
естествено рисувани с годините
от странния живот – художник стар.

По-опитна. И малко уморена.
И не така наивна, но добра –
не търсиш днес морета до колене
на гарата, която ни събра.

Не вярваш на пленителни миражи
и всяка дума има си цена.
Успяваш и във болките си даже
да бъдеш силна майка и жена.

Реката на годините изтича.
И няма в нея място или ред.
Бях млад. Поостарях. Но пак обичам те!
Теб – моята жена на петдесет!

И някой ден, нетленен щом премина
през края на житейската река,
знай – божието име Господина,
последно, пред света ще изрека.

КРАСИВА

Свеж дъжд валя по уличката стара.
От вчера. Тъжнотиите отми.
И срещнах те – жена на тротоара.
Вървахме с теб така в дъжда – сами.

До вчера тъй невидима и вяла.
И тъжна. И невзрачна може би.
А днес видях тъгата преваляла.
И в мен дъждът срама за миг уби:

- Поспри при мен! Чадърът ми е читав.
Не стой в дъжда на този тротоар!
И после продължих, вместо да питам:
- Да седнем там на сухо, в оня бар!

Погледна ме. Очите ти събраха
на този дъжд покоя, свежестта:
- Дъждът е чуден. Той не е заплаха.
- А може би проблем е възрастта?

Отмина ме. Не спря в дъжда при мене.
Обърнах се: - Я, виж каква жена!
Морето е за нея до колене.
Дъждът – мотив за нежна тишина.

А аз? Останах сам на тротоара.
Чадърът ли е знак за възрастта?
Или дъждът по уличката стара
напомни ми какво е младостта.

Чаровница! И всичко и отива.
И как не бях се вгледал досега?
Тя, младостта, еднакво е красива
и в отказа, и в тихата тъга!

ПЕТЛИТЕ НА БЪЛГАРИЯ

Прегракнал глас на някакъв петел
подсказа ми, че вѐн е вече утро.
И моят ден – по пътя си поел,
заспори тѐй отрано с две-три мутри.

А някога ми пееха петли.
Какви петли, да знаете, ми пяха.
Запееха ли – сънищата зли
изчезваха от родната ми стряха.

И идваха едни такива дни,
че днес ми е направо носталгично.
Вещаеха ми светли бъднини
и виждах се във бъдеще прилично.

Пък днес врещи един креслив петел –
без зрънце и без покривче оставен.
Животът го е вкопчил на дуел.
А с кряска си той го „благославя”,

И идва ми да закрещя и аз.
И без това отдавна всички спите.
По петльовски ще пусна моя глас
и после ще ви чакам, да решите –

дали да се събудите от сън
или да ме подгоните с тояги.
Свестете се! Елате всички въл!
Не виждате ли, че децата бягат?

И в своя сън дори един от вас
да сготви на петела си куража –
ще пея вместо него с моя глас.
Навярно в тихи утрини ще кажа:

Заложница е нашата страна
на мутренски и сиви интереси.
Децата си прогони с тишина,
защото в тях петлите си избеси.

ПЧЕЛАР

Постла небето черната печал
и някак се усмихна уморено.
А Бог със ръкавица на пчелар
награби в шепа малката вселена.
Пространството на моята душа
се сви и се нагърчи, сякаш орех.
А можех с поглед дъжд да пресуша.
А чаках немите да проговорят.
И стана тясно, тъмно, като в дом
иззидан от човека за молитви.
А писъкът ми се превърна в стон.
Сълзите се удавиха на плитко.
И плувах, но с разперени криле
в калта, затрупала сега живота.
Как исках да родя дете,
което да повярва във доброто.
Но немите мълчаха и нощта
загнезди сянката си във очите.
Детето ми протягаше ръка...
Разбрах, че Господ е спасил пчелите.

ЖЕНСКО

И думите ми бавно се разливат
с крилете на сълзливата вълна.
По дяволите, колко ми отива
да бъда хляб във птичите гърла.
А те да ме преглъщат, да засядам
във залъка на сетния им грях.
Поискай ме, а после ме раздавай
на нищото останало от тях.
И жалките червени керемиди
до птича самота да изгорят.
Когато ме намериш, ще си ида,
макар да не остана взор и път.
А приливът на женската ми същност
да няма бряг във твоите очи.
И думите ми стигат за завръщане.
Останалото в мен ще ти горчи.
А уличният и разголен кръсък
от мократа ми пазва ще засуче,
от думите и мощният им трясък,
след който ще се молим да сме глухи.
И писъкът на женската ми същност
съвсем опитомен ще се научи,
че само в шепота на моето завръщане
единственото лято ще се случи.

СВЕТУЛКИТЕ НЕ ВЯРВАТ ВЪВ ХИМЕРИ

Облизвам устния с мекия ми връх,
(а краят е далече), на езика.
Попивам нежно меденият мъх
и лятото зад ъгъла ме вика.
На двора две светулки се кълнат
една на друга във вековна вярност.
Зад ъгъла през мрака има път
и аз разбирам своята безкрайност.
Завивам със несигурни нозе.
Крилете ми са сигурни, обаче,
защото зимата отдавна взе
единствения повод да заплача.
И кътам от зората на света
под потната си пазва твойто вчера -
убийството на всички мои лета.
Светулките не вярват във химери.
Зад ъгъла през мрака има път.
Горещото ме щапи като в пъкъл.
На двора две светулки се кълнат
и спорят с мене, че светът е кръгъл.

ЦЪРКВА

Завръщам се в далечното си минало,
а крушата ме моли да остана.
Вечерята е още неизстинала,
ухае меко, на горещи длани.
Не искам да присядам до прозореца.
Той помни в мен момичето на плитки.
Отрязях си косите вместо спомена
за бабината във неделя питка.
Ще вперя сетивата си в тавана,
но светлото не е от полилея,
ръцете ми не стигат да го хвана,
дълбоката ми сянка ни разделя.
Стените са запазили дъха ми,
предъвкват още медената дюля.
Цветът на китните над мен салкъми
със сигурност ми казва, че е юли.
Една каишка драци по дувара,
по-стар е някак си, така изглежда.
Дали ще разбере, че аз съм стара
въпрос на много мъничко надежда.
Вратата след нозете ми заскърцва.
Проблясва светлината от тавана.
Не бях пристъпвала до днес във църква,
в която ми се иска да остана.

КАЛ...

Септември сне пенливата си жал
и злобно я захвърли към морето.
Мен някой ме е сътворил от кал
и нямам смелост да крепя небето.
Във ъгъла на прашната земя
се мяркат незначителни човеци.
Един Атлас понесъл вечността
за миг да я изпусне и изтече.
Къде съм аз из глухия пейзаж.
Калта засъхва. Раните са цели.
Атлас си тръгва, тръгвам си и аз,
но само с него мене не разделям.
Човеците се цупят на дъжда.
Изплаши се в очите им дъгата.
Поникна със един живот ръжта
и още толкова понечи да е кратка.
Атлас го няма, аз съм още кал
и няма кой да подслони небето.
А знам, че някой всъщност ми е дал
сърце, та в него да сбера морето.
Очи високото да прибера.
Нозе, с нозе земята да целуна.
Ръце, ръцете да стопят леда.
Сърце, сърце септември да сбогува.
А всичко след септември ще е Рай.
Атлас понесе с него вечността си.
Крепи и стиска зъби до безкрай.
Едва ли ще познае дъщеря си.

БОЛКАТА

С болката си говорете.
Наречете я красива.
Нещичко ѝ подарете.
Направете я щастлива.

Споделете ѝ две тайни.
Приказка ѝ разкажете.
Прегърнете я случайно.
После се сприятелете.

Заедно си помечтайте.
Скарайте се, поспорете.
Хубаво се опознайте.
И взаимно си простете.

Нека ви е втора кожа.
Всичко друго забравете.
Най-накрая, ако може
в болката се преродете.

БЯЛА СТРАНИЦА

Като страница бяла пред мен
се разтваря полека-полека
неочакван и днешният ден.
А аз търся внезапна пътека -

да се втурна по нея добра,
всепрощаваща, нетърпелива.
Проста истина да разбере:
Че съм тук и сега, че съм жива.

Да се слея със други съдби.
Да им дам и надежда и вяра.
Любовта, може би, може би
да ме спре на последната гара.

Да си тръгна от шумната сцена,
свойта роля добре изиграла.
Да остане за спомен след мене
една страница – чиста и бяла.

ДЕТСТВОТО

Далече детството остана -
било, каквото е било -
на изумрудена поляна
с внезапен мирис на сено.

С неповторимата цигулка
на някакво добро щурче.
И с тате... той ми връзва люлка.
С букетче от едно момче.

Със крушата, превзела двора,
със шарения котарак,
заслушан на врабците в спора,
със тайнствения върбалак,

реката, де тече унило
сред жабешки прочувствен хор,
с усмихнатото ми хвърчило
и дървения ни стобор.

Да си ги върна днес е късно.
И само спомен пропълзя.
А от небето се откъсна
самотна божия сълза.

МИГ

Усетих вчера оня миг,
във който нещо ме прониза.
Невидимият му език
без шум в сърцето ми заслиза.

И вече нямах сетива.
Бях безтегловна и красива.
Учудвах се, че при това
все още бях безумно жива.

Треперех от възторг и скръб.
Целувах въдуха край мене
и нежния отчаян ръб
на моята добра вселена.

И питах се: „Това нали
реалност е... или сънувам?
И, ако в мен любов вали,
дали изобщо съществувам.”

РАЗГОВОР

„Благодаря ти, че ти поприказвах.”

Калин Донков

Поприказвах ти. Ти ме изслуша
и не каза ни дума. Логично.
Тя, тъгата ме стиска за гушата.
Пръст показва съвсем неприлично.

Не очакваш. Не можеш да знаеш
колко мъка бушува във мене.
Изприказвах я. Слушаш и траеш.
А душата – пред теб на колене.

Не, не търся съвет и утеха.
Поприказвах ти. Толкова стига.
Самотата – копривена дреха
все ми жари и стяга с верига

всичко светло и нежно и чисто.
Самотата – сестра на тъгата.
Ти ме слушаше. Друго не исках.
Поприказвах ти. Благодаря ти.

РАВНОВЕСИЕ И МОСТ

Когато се вдигаха платната
и камбанарията,
още млада
се прегръщаше със залеза,
зимна песен
наливаше вино
до хоризонта на ръцете.
В опиянение улиците:
лодки от сребро –
криеха дрехи и съдба.
Рисувахме начало
по душите.
В знак на тържество.
Любов, защо точно тя...
Не,
падаха цветя
от балконите.
Звездите
бяха върхове на вълшебни игли
и вместо гирлянди
танцуваха с нас.
Нямаше календари –
посред нощ ни заобикаляха комети
и горяха желания
по орбити,

и пред облаците късни.
Нали няма последни музиканти!?
В поезията,
която ми тежи,
като сълза
по камък —
те са ми равновесие.
Горещи песъчинки
в бохемски разговори:
за вятъра
и кръговрата
на необяснимото виждане.
Напред! В чертата има мост.
Живели сме го!
По въглените си личи.
Реки сме
и водата ни зове.
Да не умираме,
а да пътуваме!

ЧЕРТИЦА В ИЛЮЗИЯТА

Приятно хладна,
с уморени мигли
на близка тайна,
ще бъдеш моята илюзия
за вечерен шал.
Въздигнах те
в знак,
чертица от наклонено утро,
красиво танцуваща безсмислица
в затворена книга.
Седни на линията
на хоризонта,
парапет на кацналите ангели,
и ме погледни в залез!
Спри делфините
да обличат водопадите
и хвърли цвете
по тромпета...
Ако има още време,
нека се облегна
върху стрелката на часовника.
Поне докато...
По първата колона
се събудят други цветове
и светът стане
попътна икона.

ДУШИТЕ - ПЪТИЩА ОКОЛО НАС...

А тя се завръща.
Птица
на отминалите ята,
от парещите лета.
Уморена и красива,
вярваща
и пътувала
по вселени ярки.
Спира
и ме гледа
в очите.
Забравих
да преместя часовника
от стаята
на открито...
Грешка е,
естетическа и мълчалива.
Витоша ме упреква
и крие утеха в пелерината си.
Душите са оставили пътища,
древни –
за дървета,
елени
и ухание на запазен мъх...
И си мисля,
че църквите имат
кораби заради бъдещето ни.
Двукорабните – за близостта,
останалите за безкрая...

БОХЕМСКО - С ДВЕ ТОЧИЦИ...

Има

някакъв конфликт,
между действителността
и зимната лирика...

Бохемско е
и само ангели
успяват да прочетат
странички
на бяла книга,
край идеалистичната ми
представа
за часовник...

Кахлена камина
и виенски стол.
Ако кажа,
че зад прозореца
виждам Венеция,
ще призная
и за двете точки,
с които пътувам отдавна.

Ще призная за камината
и за котката,
и за нейното меко: „Не“...

Не – на този свят,
на затворените прозорци,
на материалните плоскости,
на грубия щрих...

Ето как губя
отрицателна енергия.
Не е важно
да напиша стих,
дори да го запомня.
Важно е да излетят гълъбите.
Точно
от тази Венеция,
която виждам в тъмното.

КРИЛЕТЕ СА ЗАЕТИ

Трудно стана
да летиш.
Крилете са заети.
Учебниците пожълтяха
и липсващите страници,
красиви късчета бъдеще,
горят преди залез.
Неделните улици
са бели лодки
и носят земни въглени.
За утеха.
Кога ще се родиш?
Поетеса на
Хипотеза за поезията...
Часовникът
започна да ни връща назад
и стрелките са уморени коне.
Спри го!
Първом с приказка
за керваните,
дето носят дъжд
в старинни монети.
После –
с вечните делфини,
равновесието на душите ни.
И накрая,
ако няма естетическа грешка:

морето,
широко отворено в ръцете ти.
Ще дойда!
Където и да съм във Вселената.
Има един залив
за поети и за огледала на планети.
Сигурен съм,
че ще бъдеш там.
И ако е изгаснал онзи фар,
запали го с частица
от безкрая...

ВЪЖЕИГРАЧЪТ

Заигравам се с времето.
Ходя напред-назад по въжето,
опънато над Гранд каньон.
Свети ми.
Един слънчев лъч
право в очите ми впива скоби
и ме крепи за небетата.
Правя плавни подскоци
с пръсти в шпиц
и внимавам
да не погледна в бездата.
Тука, във Гранд каньон,
водопадът търкаля каменни
колелета.

ЕРОТИЧЕН МАСАЖ С ВЯТЪР

позволи ми
да бъда пак вятър
и по тялото ти
да отвявам с ръка
песъчинките-време
и по меките гънки
да изтривам греха
на копнежите ти
да прониквам във порите ти
да разтривам
с любовни масла
раменете,
гърдите
проблемите ти
да кача на облака
през прозореца
да ги пусна и те -
хартиени лодки
да ги грабне дъждът
да ги скъса
да ги отнеме

позволи ми
да бъда
в тебе

ГОРЕЩ ДЪХ ВЪРХУ СТЬКЛОТО

Ще те изпия с капките тъга,
които по стъклото заскрежават.
И ще забърша после със ръка.
Ще дъхна топъл дъх и ще забравя

очакване за пролет, нейде в мен
косите побелели да разлисти.
А ти, като зародиш размразен,
от бъдни спомени ще ме пречистиш.

ТЕМЕНУЖКА

Струва ти се нелека задача
да разровиш треви избуяли,
изгорели от лятното слънце
и оплетени като халище
на Самодивска поляна.

Прецъфтели, стъблата
на жълти корени, още жилави,
не ти пускат ръката
да достигнеш до влажната пръст
дето още са свежо зелени листата.

И учудваш се колко малка,
а как се е свряла и спасила
измежду листата
във жегата бездиханна.

Вярвай ми, макар изгоряла
душата, още има за теб
теменужка ухання.

ТОЙ

Непокорният вятър,
той с това ме привлича -
че от всички еднакви
е безкрайно различен.
Аз ще бъда трептяща,
ако той ме разроши!
Аз ще бъда любяща,
ако той ще ме носи
във прегръдките силни
над земята зелена!
Аз ще бъда красива,
ако заедно с мене
и през моите вени
се развихри пенливо!
Аз ще бъда печална,
ако мигом разбие
на мечтите подпорите
и ги срути в краката ми
и ме кара да моля
да ме вземе в обятията си,
а след туй ме остави
да го чакам на пътя,
без да зная далече ли
се намира домът му
и дали ще е краят
на това пълнолуние,
във което за първи път
обичам безумно
най-ефирното - вятъра.

ВИЗА ЗА ЕДЕМ

Заспива поветицата, в свещички сбрала
красивите си клòшове, цъфтели през деня.
И бликва на шурците радостни хорала,
възпяващ първия възход на младата Луна.

Едно дете не спи, пътува сред звездите,
с палитра от мечтания рисува светове...
Засява ги с живот, като селяк браздите
и язди най-отбраните всемирни ветрове.

Една девойка пей, Фортуна призовава,
за щастие копнее в любовен мадригал.
А младата Луна лицето ѝ огрява -
в двореца си я кани за първия ѝ бал.

Сребрее въвн нощта, от изток утро слиза,
една Мадона кърми невръстния си син...
Тъй кротко диша той на бялата ѝ риза,
ухаеща на Млечен път, на рози и жасмин.

А в кръг от светлина една жена щастлива
с карето свои образи играе на белот...
Зася и овърша тя земната си нива,
че Господ ѝ не даде да бъде все капò...

Днес в младата Луна с усмивка се оглежда
и тихо си приказва със стария бадем –
в играта на живот, очаквайки с надежда,
че сèтната ръка е виза за Едем...

КАК...

Върху вода как би ме нарисувал,
без ноти и без думи, как ме би изпял,
ако в съня за мен не си тъгувал,
ако с любов към мен и миг не си летял?!

От свеж зефир как би ме ти изваял,
от бурни урагани, как ме би спасил,
ако не си постигнал с мене рая,
ако и ада с мен на екс не си изпил?!

ЕСЕННА РАПСОДИЯ

(песента на трепетликите)

Несретнико, Ветре, открадна ни рúхото,
с очи любопитни съблече ни цели...
А после избяга в далечното, глухото –
за миг ослепен от снагите ни бели...

Върни се отново при нас, белокорите,
самотно смълчани в студени усои...
С мечти седемцветни очакват просторите
да екнат в скалите кавалите твои...

Ела, потанцувай ти с нас преди Зимата
и пак разлюлей ни от корен до върха –
с онази рапсодия – още безименна,
която в сърцата ни трепетно пърха...

Ела, разлети в небесата пендарите
на златните наши изпадали листи...
Ела! И за сбогом да плачат цафàрите
с върхарите наши до сълзи сребристи...

А после приспи ни задълго зениците,
покрий ни със рухо блестящо и снежно –
до оня миг, в който завърнат се птиците
и бурно разпукнем зелена безбрежност...

ЧЕТИРИ РИЗНИЦИ

Аз дете съм на зимата, ала моите орисници
ме дарили да имам тънки четири ризници...
Заюздили сезоните – да стануват в сърцето ми,
като четири коня на живота в каретата...

Затова Пролет кипне ли на земята във вените,
кукувицата викне ли, в дървесата зелени –
с ветровете игриви си устройвам кушия
и завързвам им гривите с пъстроцветна шамия.

А кога по баирите, знойно Лято заслиза
и пред топлите вѝрове хвърли огнена риза,
със морето се любя в изнемога, неистово...
И заспивам в коруба – слънцекора, златиста...

Есента, щом налее вино в бъчвите дъбови
и щурчето запее на сърцето ми в ъгъла,
не проплаквам с дъждинките за отминала младост,
че в душата ми чинките още пеят със радост...

Още чакам и Зимата, както някога в детството –
със шейната любима да се спускам кокетно...
С накривена баретка да омайвам момчетата
и под скрежната плетка пак да храня врачетата...

Мои, мили орисници, заюздили сезоните
в моите четири ризници, като четири коня,
наредихте ми пѣзела на живота с усмивка –
само с няколко възела, но и с тях съм щастливка.

ФЛАМЕНКО

Изгрява Луната, скитнико волен...
Танцува душата фламенко със жар,
на пепел превърнала болки, неволи —
танцува под звездния светъл олтар...

До нея изниква кондор с кастанети
и с огнени стъпки събужда страстта —
в молитва за полет, вдигнал ръцете,
във танца берберски красив на честта.

Запява Луната... О, дух андалуски!
И чаткат по плочите бързи нозе!
И пясъкът стене, пали се, хруска...
Не цигани стъпват, а горди князе...

Китарата плаче... Девицата млада
с фламенкото свое люлее нощта...
Князете берберски с любовна балада
на страстите диви пак палят пещта...

СРЕДНОЩНА ПРИКАЗКА

Тя си тръгна. Отвътре трънлива.
Външно – хубава, светла и млада.
Замълчаха щурците в копривата
и притихна съседната вада.
Тя пристъпи. По въглени тръгна.
Изгори си копитата даже.
Не остави и път – да се върне,
не желаше нищо да каже.
Не таеше омраза – гората
все я мамеше, тъмна и гъста.
Несвободна – сърце зад ограда,
ослепя без поляните пъстри.
Тя си тръгна. По живо, по здраво.
Каdifена кошута в тъмата.
Отклони се, не тръгна направо,
а смилено последва тъгата.
Той не вика. Приседна на прага.
Стисна зъби – прехапан, по мъжки.
Не умееше шумно да страда
и остана след нея заслушан.
Но ловецът във него заплака,
остарял за последната крачка.
После вдиша светулки от мрака...
и зачака поредната плячка.

НЕСБЪДНАТО

Не. Не сега. Във другия живот ще се намерим.
И ще превържем раните самоухапани.
Пропуснатото няма как да вземем,
но можем да мечтаем и да вярваме.
Не. Не тук. Оттатък ще преминем
и ще погалим дланите – издрани.
Стените няма как да сринем,
пътеките са само за избраните.
Не тук и не сега. И не в билото.
В несбъднатото ще си носим кръста.
Ще ни остане само бегъл спомен
и изгънели от очакването пръсти.
И затова неистово се радвай
на тъжната усмивка в тихото.
А дългото очакване е празник
в сълзите ми, с които се усмихвам.

ТОЙ Е ВЛЮБЕН

Той е влюбен до лудост във нея.
Той я търси и вън и навътре.
Невъзможно за нея копнее...
До прераждане. Ала е смъртен.
Затова към ръба се отправя
и я търси, а после я трие.
Тя не е само тя, тя е - „тая”,
не божествена, просто магия.
Тя го спъва. Към края го тика.
Тя го бута към Ада, а после
го възпира със кратичко: „Стига!”
и го гали, и слънце му носи.
Той така се обърква, че иска
само нея, и нея, и нея...
Без да дири под другото смисъл
той, безумен по нея, копнее.
И така – до оголване грабен,
бавно, в себе си ще я погребва.
И накрая изпит, но изправен
по безкрайния път ще я следва.

ТОЙ ЗАПЛАКА

Той заплака, останал без сила,
в него – глутница озверяла.
В тихата стая пристъпи зима
със виелици – страшна и бяла.
Той заплака. И сгърчи постелята,
а звездите се блещеха слепи.
Не достигаше обичта му до нея,
между тях се простираха степи...
Равнина, тишина и далечност –
само воплите стенеха в мрака.
Най-самотната тиха сърдечност
със сълзите му мъжки заплака.
Той заплака. Без думи потърси
път към нея, към утре, към всичко.
После ням, уморен и разтърсен
се разпадна на няколко срички...

ДУШАТА МИ ПТИЦА

Като котва на краката ми
тегне спомен.
Като бетонно блокче
ме дърпа към дъното.
Тихо скърца синджирът.
В дълбокото.
А крилете ми – от спънати,
по-спънати.
От очите ми тръгва лавата.
И поглъща по пътя си
всички дарове.
От какво е сърцето ми направено?
Цял живот
хвърлям зарове...
Земетръсно се люшва Вселената,
сритана в ъгъла.
На очите ми.
После тръгва, по вселенски разсеяна,
не споделя нищо.
И нищо не пита.
Дърпа бетонът. Към дъното.
Над мене –
въжето измъчено.
И ми е тъжно.
И толкова спънато.
А душата ми птица
кълве
Слънцето.

ОЧАКВАШ ЛИ МЕ ОЩЕ?

Очакваш ли ме още? Отвори ми...
За миг до тебе само ще поседна,
а после с цяла свита пилигрими,
в корубата на ветроход заседнал,
от мидени черупки ще нанижа
огърлица-верига за сълзите,
на слънцето от блясъците рижи
одежда ще скроя и по вълните
към замъците пясъчни ще плувам,
с морето ще играя на жумичка,
и в пяната до лудост ще палувам,
ще бъда най-красивата от всички.
Рибарската ти мрежа ще разкъсам,
от бризовете кула ще издигна,
със перли хоризонта ще поръся,
пристанището наше да достигна.
Накръ ще закотвя там, на кея
последната си ласка изрусяла,
а морско конче нека я отвее
към теб и твойта цитра онемяла.

НАУЧИ МЕ

Научи ме да пия до дъното:
от потока на срички разместени,
от смирените брястове сънени
и от сенки на дивите кестени.
Научи ме да ходя по пясъка.
Да танцувам в мига от безвремие.
На крилете синигрески в пляска
да избягам от всички подземия.
Научи ме да будя душата си.
Да заравам сълзите под мостове.
Да се раждам, отмила гримасите.
Да отварям вратите залостени.
Научи ме да топля ръцете си.
Голотата свенлива да скриваме,
след пастира, подкарал овците си,
в самодивска роса да заспиваме.
Научи ме на котви, пристанища.
На посоки, компаси, галери.
Да проправям пътеки през бранища.
И душа на човек да намеря.
Научи ме да пия от чашата.
Да не мерим живяното в крини.
Научи ме, макар и изплашени,
да отпием любов, вместо вино.

НОКТЮРНО

Във тъмното, под дланите си скрий ме,
а възкът от свещите да капе.
И в роба от камъш с неџа увий ме...
Дери нощта! Полей със люта грапа
гърлата за взаимност зажаднели,
завивките, намачкани в кошмари,
в скрибуцащите, евтини хотели,
посрещаци ни юни, февруари...
В ръцете ти ръката ми да мирне,
вечерята ни да остане топла,
и тџй, докато тихичко подсвирнеш,
пред портата да сляза с нова рокля.
Оградите бодливи да прескочиш,
лозите да полееш, и чемшира,
а лятото подслон да ни посочи,
където да намерим двама мира.
Дери нощта! И без това раздрана,
пред теб виси последната одежда:
в рулетка руска, сляпо проиграна,
заложена и жертвана: надежда.

ПРИКАЗКА ЗА ВЯТЪРА

Вятър лунната пътека
с пръсти палави погали,
в пелената водна с лека
ласка огън да разпали.
Сластно младата тръстика
се изви и вплете в здрача,
с румен дъх обагри лика
на брега, склопил клепачи.
Птица жадна се пробуди
и се стрелна към реката,
закипя кръвта ѝ лудо,
залюля копнеж блатата.
Полъх спомена докосна
във покоите му стражни
и тревата сива в росни
шепи сгръ с целувка влажна.
Вятърът се сви в уплаха
и тревожен скри се в ято.
Птицата крила размаха,
и стопи се в знойно лято.
И луната спря по пътя,
и тръстиката посърна.
И прошепна: „Век да мътя,
нямам с нищо да отвърна”.

ДАДОХ ТИ

Дадох ти слънцето, вятъра, виното,
даже със Господ се скарах за теб,
дадох ти хляба, на облака синьото,
риба ти хванах в продрания кеп.
Пясъка жарък по морските плажове,
храбро за тебе разчиствах с ръка,
роли играх – на кралици, на пажове,
път ти проправях сред гъста лъка.
Дадох ти плам и нега, и чистилище,
храм построих да се моля за нас,
грешница бях и смирено светилище,
житница щедра за златния клас.
Бях пролетта и прогонвах сезоните,
дето ти носеха примки от лед,
бях Артемида, Деметра, Горгоните,
цветни нектари превръщах във мед.
Дадох ти себе си, силна и страдаща,
подла и истинска, зла и добра,
вече съм само снежинката бягаща...
Ти бе слепецът. Ти не разбра.

НЕОБЯТЕН НАВЕКИ

В нощ съдбовна сънувах очите ти.
С лунен дъжд ги вградих в паметта.
Неподправена с грим синева,
взида дръзки мъниста във дните ми.

Оттогава очите ти, пленници,
режисират безкрай моя ден –
сини камъни, враснали в мен,
дръзновени, обичани сенчици.

А ти скиташ, щурееш в пъртините,
като ат в поднебесната степ...
Конски тропот – свободен, свиреп –
отшумява в простора завинаги.

Сам, преброждаш безбрежни пътеки –
вдълбочен, необятен навеки.

КЪЛН

Сребролунна пътека ме мами –
вълноломно разбунва нощта,
уталожва най-стръвните рани,
претворява се в стрък красота.

Разпростира морето талази –
жизнерадостни, чисти сълзи.
Приласкава ме с ромон атлазен
и в нозете гальовно пълзи.

Вдън пребродила рая и ада –
най-подир ме застига покой.
Тази нощ не ридая, не страдам,
притаила надежди безброй.

С упование бие сърцето,
от покълнала вяра обзето.

ОБРЕЧЕНО НИЧИИ

През морета различия,
вая приливи с бриз.
Ураган съкрушен –

безразсъден левент
с лъчезарен реприз –
ти наричаш обичане.

От копнежите с вик
ще покълнат харизани
самодивски филиз,
лудо биле, метличини...

Тук сме само за миг
и обречено ничии.
Стихва жаждата в стих,
в отпечатък на птиците.

БОЖИ ЧОВЕК

Казва – Божи човек е сега.
Развълнува гръдта ми корава!
Уморена, прастара земя –
го посрещам с игличена лава.

Имам толкова много чеда...
Него чаках – жадуван полазник.
Устоявах в беда след беда,
с урожай от стипчиви зарази.

Той разбира, че е закъснял.
Грозно капе косата му сива.
Стиснал седем светулки в ръце –

да го чуя, се моли! Посял,
бил в тревите покаяна молитва.
Но не знае оттук накъде...

ГРАДЪТ

Градът кипи... Чудовищната паст
с възбуждащ аромат – нахакан, трескав –
въздиша шумно. Тръпнеща от страст,
луната чезне в зиналата бездна.

Градът не спи – вълнуващ, с шарен пласт –
и смях, и грях в палитра многозвездна.
В рефрен суров, мизерия и власт
пулсират с безметежност неугледна.

Вървя, замаян, в уличната гмеж.
А в стъпките ми бели врани дебнат.
Наричат вятър, слънце, див копнеж...

Безкрайни прашни спирки ме обсебват.
Умирам сред неистов, чужд брътвеж.
Тъй лютите си болки днес погребвам.

Първолета Маджарска

И РАЖДА СЕ ЧОВЕК

И ражда се човек, засмукал в гърлото си писък,
готов със гръмотевица да се разлее и размята,
сълзи превърнал в дъжд и станал до тревата нисък.
Измил пръстта, захвърлена за лека, и опята.

А всъщност живите посяват житни семена и ръж,
превърнали човека в шепа прах и тленна пепел.
Прегръщаше ни вятър похотливо изведнъж,
за да напомни преходното – тъмното и светло.

Това е то – Бог дал ни е един живот назаем.
Дори най-праведният и безгрешен да си на земята,
след теб вселената ще се върти и ще нехае
за някаква си мръвка – платинена или космата.

И вечни ще останат и напомнят пирамидите,
космическите дупки, новите звезди и ями
дали е ходил Господ по водата с шепа миди.
Дали като човек се е прекръстил сам във храма.

Пътуващите облаци не ще разкажат с блясък.
И слънцето като Пилат ръцете си измива.
Живот назаем имаме, а в гърлото си – крясък.
Греха ни дъжд пречистващ с божии сълзи измива.

ПОЖЪЛТЯХА ЛИСТАТА

Пожълтяха листата, като златни павеа натрупани.
Навред къщи варосани са пуснали в плиткото котва.
Чистят своите комини с някоя паднала птица
и се готвят за зимата, на припек приседнали кротко.

А на пейките вън са се струпали старци и котки
и преживят деня, и препиват със столична водка.
А фонтанът се пени и избухват прозрачни фиданки,
и се спускат в коритото мраморно – мъркащи котки.

А нагоре-надолу забързани щурат се хората.
И дори да ги питаш – те едва ли ще ти отговорят.
А торбите се пълнят, а нозете от път натежават.
Тъпчат бавно асфалта, ритат камъче, пясък отгоре.

А в алеи, на сянка, прави опит да дремне тревата,
но крачетата детски вършеят наоколо крехко и тънко.
А в реката е залезът – лови рибки червеноперки и
златни.
Керемидите винени се оглеждат суетно и звънко.

Аз обичам да пия това залезно пенесто вино.
И да слушам щурците как пеят в нощта, аз обичам.
Да ме гледа небето с очите си влюбени сини,
след това на звездите пияните песни да сричам.

ТРОЯНСКИ ВАЛС

На речна тераса, излята в украса
на урви и скални стени,
в клисура красива градът се извива
край път за далечни страни.

Към теб алпинисти, скиори, туристи
за подвиг стремят се, Троян,
след пистите стръмни и пропасти тъмни.

за отдих ти най си желан.

Над теб върховете ечат с ветровете
и стене самият Балкан,
в теб Осъм се лее, играе и пее,
и в мраз, и от слънце огрян.

Годините чезнат, тъй както са текли,
с надежди в безкраен керван,
и тебе избрали, нарекли, обrekli
за цвят на Централен Балкан.

Троян, Троян, Троян,
на хълми гористи гердан,
живей, процъфтявай во веки, Троян,
от Бога за радост избран.

МАКЕДОНИЯ

/На дядо Вазов/

Обичаме я. Да! Земята мила,
дарила ни с творци и със светци,
сестрица или щерка наша била,
съдба една с нас векове делила
с едно „а, бе” на братята отци.

Но в ново робство бива прикована
в дар жертвен от богат, безчувствен свят,
да я довършат с зверства мюсюлмани
и християни: чужди и славяни,
враг лют да стане българинът брат.

И сърбите цел пагубна постигат...
Превърнаха я в своя твърдина,
един след друг най-гордите убиват,
с партийна злоба мозъци промиват,
горят плода на свети семена.

За радост политиката коварна
умря, стопи се с миналия век,
да влезем днес в епоха светла, харна,
подавайки с любов десница вярна
на роден брат – на свидния човек.

Да екнат Вардар, Струма и Марица,
Балканът, Шар, Кала тепе, Пирин,
със имена безбройна върволица
в Европа нова – гордата царица,
обединена във народ един.

С общ, чужд език навред ще си говорим,
с Любов, с Надежда, с Вярa ще вървим,
с „мосю” и „хер” сърцата да разтворим,
всеобщ подем за радост вред да сторим,
с „о кей” мечти еднакви да твърдим.

ОТНЕСЕНИТЕ

„От заник слънце озарени”
белеят морски далнини,
в кипежа на води студени
бушуват гривести вълни.
А кораб стар, автопилотен,
следи отплавал бърз керван
и люшка се замрял, самотен,
че няма мъдър капитан.
Бдят в разноцветни пелерини
моряци зли в пиратски строй,
да търсят чуждите родини,
зарязали народа свой.
Стоя аз, пасажерът беден,
стоя от скука уморен,
а мисъл като гръм последен
беснее яростно у мен.
Как с първенци родолюбиви
бил властник кораб в тоз простор,
а с самозванци уродливи
изпадал в робства и терор,
че сме народец мил, отнесен,
към светло бъдеще вървял -
сред хиляди, опити с песен,
един хитрец забогатял.
Тъй влязохме, родино мила,
без теб, сами и в този век,
приспани от нелепа сила,
презрели любовта – човек.
А корабът все пак не спира
под наш и европейски флаг,
макар далеч да се намира
от търсения слънчев бряг.

НА ПЕТЯ ДУБАРОВА

Ти слънчево момиче, вдъхновено,
дойде на този свят през пролетта,
за вечност в вечността благословено,
но по зори да срещнеш любовта.

И срещна я, ти недопята песен,
надежда свидна, радост в славен клас,
за чакан плод недоживяна есен,
и мимолетно слънце за Бургас.

На лятото обречла себе си,
ти чакаше го, че му стана вярна,
на плажа бял разстилаше коси,
изтръпнала в копнеж да те прегърне.

Тъй двамата прекарвахте летата
до сетен час на юношески дни,
а в есента подаде то ръката
с подкупен глас: „Любима, с мен тръгни!”

Обречена и от любов опита,
пое ръката му в неверен час,
и що сама да тръгнеш, не попита
ни роден дом, ни приказен Бургас.

А беше толкоз жизнена и пряма,
растеше в труд, окриляна с любов,
но вместо с песен в славата голяма
отиде си под белия покров.

Ще се върти все тъй светът до века
и всяко лято ще младей Бургас
с момичето с най-кратката пътека,
но за сърцата с непреходна власт.

ДЕ Е БЪЛГАРИЯ

Що никой не попита де зората
и мене е огряла първи път,
що никой не попита де земята,
която най-обичам на света.

Да се провикна – вижте де зората
с целувка буди малък земен кът
и плаче, че по него дървесата
партийни хора ден след ден секат.

Де плажовете бели бетонират,
де язовири равнини душат,
де толкова реки в море умират,
а чужденци чернобилки строят.

Там де селата ден след ден умират,
де партии се без любов роят,
де с куп закони чуждото прибират
и без закони слабите морят.

Там, откъдето младост отпътува
за щастие по чуждите земи,
че бяс партиен властва и лудува
и носи мор, омраза и злини.

Това е европейската градина.
България. Божествен земен рай,
за българи превърната в чужбина,
за чужденци мил втори роден край.

НЯКЪДЕ В ДУШАТА МИ

Дяволите грабнаха душата ми
и в пъкъла на злото от косите ми
сплетоха венци за вятъра.

Ангелите точат ножици -
гонят смело вещици
да разкъсат само мрежите
на метли от спомени.

Между ад и рая крачките
са застинали по стълбите,
въжените мостове са виснали
към вълни от голи охлюви.

Целувките ми страстно гаснещи
застиват някъде във бездната,
а огънят в сърцето ми
пали вече дъжд в поезия...

СТРАСТ

В тебе има нещо
циганско,
омайващо и диво
и като вино
искрящо и пенливо,
надига се, шуми,
подлудява ме,
кръвта ми кара
да кипи...

До дъно ще те пия!
Бавно -
глътка подир глътка
и като ненаситна,
разгонена
ловджийска хрътка
ще те търся
от зори до здрач.
От виното опиянена
за минути ще заспя,
след туй –
ще се събудя
и отново -
ще те подлудя...

ПРИЛИВИ И ОТЛИВИ

Лято.
Слънце.
Плаж.
Море.
Влюбени.
Мъж.
Жена.
Дете.
Горещо.
Срещи.
Вълни.
Луна.
Звезди.
Щурци.
Китара.
И трева.
Песен.
Полъх.
Сияние.
Творба.
Миди.
Стъпки.
Светове.
Сърца.
Любов.
Награда.
Целувка.
И сълза.
Вятър.
Пясъци.
Надежда.
И мъгла.
Прилив.
Отлив.
Кораб.
И душа.
Лято.
Слънце.
Плаж.
Море.
Сега.

ТАНГО

Крчка напред.
Друга назад.
Какъв музикален обрат!

Погледът страстен.
Допирът властен.
Отново дъх на влюбен поет.
Горещи ръце.
Опънат крак
Страсти, мечти или пак.
Целувка една.
Червена роза сама.
Черен чорап. Ръб и пола.
Крчка. Шпагат.
Прегръдка и чак
неспирен един кръговрат.
Още напред.
Или вече назад.
Власт, любов или страст...

ЛУДО БИЛЕ

Лудо биле ме омая.
Мама ме не дава
самодива да съм,
да живея във безкрая.
Лудо биле ме омая.
Хукнала съм да се давя
в тъмното усое
на морето, на безкрая.
Лудо биле ме омая.
Що да сторя? Без да зная
Все целувам
дявола във виртуала.
Лудо биле ме омая.
Сън не хваща ме тъдява.
Де ще му излезе края,
чудя се за ада или рая.
Лудо биле ме омая.
Кукерка ще стана,
злите сили да изгоня,
вечер сълзи да не роня.
Пък тогава нека ме омая,
пусто лудо биле -
ще олекне на душа ми,
като го забравя...

НЕИЗБЕЖНОСТ

Неизбежно, ефирно и леко
вие често вървите след мен.
Аз съм онзи несретник неканен,
скрита сянка на някой рогат.

И когато през чумното време
аз напускам пира преди вас,
значи тъмен и луд ще се връщам,
но последен ще пея на глас...

Поклонете се тихо на онзи,
който носи доспехи на Бог,
но обичан от своите дяволи
ще загива по сцените пак...

И когато от дявол по-черен,
той умира без публика - в мрак,
целунете високото чело
на последния пеещ голтак...

ЗЕМЯ

*„О, господи, пази ни здрави още
и дай ни хляб, и дай ни родна къща.“*

Никола Фурнаджиев

Този славей, небесните двери разтворил,
този песенник млад – ние все тъй след него
на пръсти вървим, а той - все тъй - свива сърцето..
И догаря сама една стара печал,
една скрита в жаравата – песен.
Идва топъл септември - по-весел и бял
от мечтата за царство далечно.
А във черното свиря пак тъмен кавал,
по-тревожен от сън на вдовица...
И е рохка пръстта, и потъват сега
и сънят, и зовът на полето.
Идва конникът млад, но не помни смъртта,
а край него - над кладите – нощ е...
Този славей, небесните двери разкрил,
все така ли натам ще ни води,
дето слънцето ляга в червеното пак...
и с мечтата за дом сам е всеки?
А зад девет царства - а зад девет земи
във жаравата песен заравят.
И когато присвива, таи и боли,
все натам ни повежда сърцето...

ЛЮБОВ

Тази мисъл, която хитрува,
ще прилича на малка жена.
Ще унива за миг, но ще води
примамливата стара игра...

Ще присвива очи, ще въздиша.
Ще поръчва и дъжд, и тъга.
Ще капризничи в нощ като тази,
шита дълго от сняг и луна...

Мисълта тъй отдавна оглежда
своя блясък, но вижда едно:
във сърцето на вечен театър
тихо, старо и зло колело.

Неродена е птицата Феникс,
укротяваща слепия зов ...
Тя изгаря в самотната мисъл.
Търси вечност, а вае любов

ДОКТОРСКАТА ГРАДИНА

Толкова голяма, самотна и тиха
никога не е била... И дъждове
кръстоносни измиха светлата
нейна трева... Не преболява Тъгата,

не зная друга такава – на път
покрай усмивка във черно и бяло
грейва жълт есенен лист. Стихва
самотният градски театър, ...

толкова познат, толкова чужд
Кой ли разказва наивно във мрака,
че не отлита мигът – звук на пиано,
шал от коприна - спомен за нещо отвъд...

ПЪТЯТ

Моя истинска земна награда.
Светло-тъжна последна любов
по деня, по душата му млада
И по онзи далечен тих зов...

Син е той и тъй мами сърцата
изпод жълтите есенни листи -
че завършва над хълма дъгата,
че облича най-чистите мисли...

Трополят боси светли крачета.
То е зрънце небесна любов.
Чуй как расне смехът на децата,
докато се смаляваш, Живот...

И пътуваш със зрънцето – кратък.
Нощ ли? Светиш над хълма оттатък...

КОМОЦИО

Имам толкова ръст, че да стигна до прага на стаята
и да видя, че всъщност таванът остава без покрив;
че звездите са сън. Да, навярно така ще е правилно.
Да, навярно звездите огряват единствено горе...

Аз не мисля до там. Аз съм тук като спряло мълчание
и не смея да мина отвъд сладостта на тъгата.
Диша шумно диванът и сбутва по ъгъла масата,
от която изпадат запалени в мрака цигари.

Звънват чаши от допира, виното в тях се разпенва
и в очите ти пламва искра като бърза комета.
В тях златистото сменя цвета си с катранено черно.
Кой те лъга до днес? Тъмнината умее да свети!

Тъмнината е само сгъстена до болка илюзия.
Имам толкова ръст, че да стигна до прага ѝ боса.
Ако още си тук, ще усетиш. Въобще не е трудно.
Всичко старо отдавна се жалва от остро комочио.

Няма минало. Бъдеще още не можем да раждаме.
Виждам само таван и небе без очакван завършек.
Пий кафето си топло. Каквото изстине – е празно.
А звездите са сън, ако просто си спрял да ги търсиш.

РАЗСТРЕЛ ЗА ТИШИНА

Дълго беше това неумиране
върху резкия полет на пулса ти.
Дълго беше... Почти го разбирам.
И почти се научих да търся

точно там. Точно в плитката пауза
между два атакуващи удара.
Там, във тихото, падаш премазан.
Там си огнена сплав. Трудна дума

изсвистяна напук на живота си.
Всяка дума е кратка светулка.
В нея мракът е равен и плосък.
Говори ми с най-светлото. Чуй ме

точно там. Точно в плитката пауза
между моите устни и пулса ти.
Тишина пред разстрел. Пред припадък.
Тишина като страшна конвулсия,

след която си жив. И усещаш –
в най-горещата точка си истински.
Няма прах след смъртта. Само нота.
Неизсвирена нота от листите...

Прегърни ме! Не искам да падна
като звук след финална мелодия.
Твърде дълго мълчах и забравях.
Искам вече да помня. Да помня...

ОКТАВА ТИШИНА

Светът си е същият. Дяволски същият свят.
Трамвайните спирки и хората в тясната вечер.
Кварталът загасна. Поредното слънце умря.
Сънят си играе със котките в прашния дрешник.

Не съм те измислила. Просто дъхът ми се сви
до малка отвинтена дупка във стара ключалка.
Дори да я няма – навън ще ръждясват звезди.
Дори да ме няма – денят ще е в седем октави

и седем небета ще съхнат над всяка тъга,
защото сълзите не помнят пътеки към Рая.
Каквото прегръщах – стопи се. Изтля. Изгоря.
Цигара в очите ти с пламъче, взето назаем.

Разбирам мъглата. Да спи до последния час,
до крайната бримка на тази разнищена утрин.
Дори да ме няма, светът ще е същият свят.

Една тишина ще е само с октава по-пуста...

ИГРА НА ТАБЛА

Аз съм малка, празно лястовиче гърло,
в онзи летен предиобед под асмата.
Ако може, нахрани ме, после тръгвай.
Искам круши, натежали като злато,

искам чушки, дето пукат на котлона,
стръкче пресен магданоз – на дъх е сладък.
И домати с едри жили, като корен,
зачервени от обущата на дядо...

Ще почакам тук, пред таблата, на сянка.
Трябва дюшеш да се падне, за да бия.
Духвам в шепа поочуканото зарче.
Само епеци и дюбеши. Не стигат!

Хвърля къщата последната си сричка
на цимента, мит от сълзите на баба.
Пейка с падащи звезди, огрели всичко.
Аз съм сита като детство на площада

със фонтан, сега изригнал в светлосиньо
и с виенско колело, навръх небето.
Ще погледам два-три мига. Ще отмина
с плетка падащи звезди, домат и... епек.

УТРА НА БОСО

Намерих пресечка оттук до простеното вчера
и плиснах ума си да срути познатите бентове.
Намерих звезди по земята. Небето намерих
под черните жилки асфалт – като скрито торпедо.

Сега го изстрелвам напред и ще чакам дъгата
да бъде кодирана писта за старите болки.
Тупти нежността и с някакъв светъл приятел
бодем цветовете по живата плът на паното.

Не зная дали е красиво. Но знам, че ми стига
детето пред мен да обува на босо утрата
и щом ме попита: „След дядо и ти ли умираш?“ –
да стана на приказка с мъдър, предревен гадател.

Усещам мъгливата топка и правя пространство,
в което да няма представа за време и тленност.
Оттам ще изгрее една чернокоса Снежанка,
пораснала без да докосва отровния гребен.

Оставам да търся джуджетата в друга Вселена,
да меря една доброта по ръба на леглата.
Сънува сърцето ми точно къде е родено.
И точно кога ще събуди добрия гадател...

ТЕМПОТО НАПРЕДВА ВСЕКИ ДЕН

Темпото напредва всеки ден...
Виждаш ли детайлите на всичко?!
Сливат се контури,
цветове...
(Някой ми говори за епичност!!!)
А дълбоко в смислите горчи!
Няма повод често да се смеем!
Радостта остана спомен,
отпреди
тичайки напред да обеднеем...
Никой не играе пред дома.
Не пристигат гости без покана.
Всички се страхуват от дъжда
и следят прогнозите отрано.
Няма време да си поседим,
ей така -
с приятел под стрехата,
белите си мисли да делим
като хляб, разчупен за душата...

Темпото напредва всеки ден!

Рано ми пораснаха децата...

ДАЙ МИ СИЛАТА ДА ЗАМЪЛЧА

Дай ми силата да замълча!
Смислите се раждат и умират,
но след тях остават пустош и тъга!
Думите тревожно рикошират
върху неукрепнали места
в нашите души и...
окупират
всичките ни сили,
до една!
Тръгваме, преди да сме отпили
истината,
тръшваме врата
пред мечти,
които ни отиват.
Думите са повод за война,
гвоздеи във вярата забиват
и разпъват целия ни свят
под властта на силната обида...

Боже,
научи ме да мълча
и да чувам другите,
преди да си отида...

ПОД МАСКИТЕ

Под маските на свято благочестие,
зад многото напудрени слова
се крият злоба,
корист
и нечестие!
И... страшна,
много страшна самота!
Но твърде рядко имаме куража
да се погледнем без да ни е жал,
пред Бога същността си да покажем,
да оценим това, което ни е дал...
Живеем окрилени от миражи,
от ненаситната си суета
и в устрема добре да се докажем
загубихме покоя на духа.
Пропуснахме покани за надежда,
а гонехме напразно ветрове...
И огладнели за трохица нежност,
живеем с маски
в ярки цветове!

ДЖИЕСЕМЪТ МЪЛЧИ

*„Ако още те боли, ако още не е забравено докрай,
ако вътре още трепва, кажи си сама наум: „Лански
сняг...“*

I.

Джиеземът мълчи. И мълчание страшно раздира
двете малки числа на часовника, спрял във дванайсет.
Вътре в мене горчи. Нещо вътре у мене умира.
Не, това не съм аз. Аз такава не се познайвам...

Стапям ланския сняг. От изплакана всяка снежинка
се заражда море – разлюляно от страст, буреносно.
Не те мисля за враг. И не търся за нищо причина.
Само чакам звъна. И отлагам въпроса за после.

II.

Втори ден на безмълвие бавно у мене се сгушва.
Джиеземът мълчи и самотен в нощта се зарежда.
Само ланският сняг се превръща на кишава суша.
А в очите ми гасне поредната моя надежда.

Питам всяка пиаца къде ли свободен се скиташ?
И дали сам си ти по софийските улични преки?
Виждам как се превръща на точка след МОЛ-а таксито.
И оставяш снежинките все по- и все по-далеко...

III.

Беше казал Дамянов, че ден или два се тъгува.
Джииесемът мълчи. Ланшен сняг свети в моите мигли.
Чрез терапия снежна... направих аз свое сбогуване.

И да звънне тепърва, просто няма кой да го вдигне!

ДЖИЕСЕМЪТ ЗВЪНИ

Джиесемът звъни. На пожар!
По-спокойно, човече, не бързай.
Не съм „сто и дванайсет“, а звяр,
от веригата своя развързан.

Меря клетката – чет’ри на три.
Срещам ту стена, ту някой тъгъл.
Чувам глас – „нòмера му изтрий” –
но инстинктът не би ме излъгал.

Обикалям арената в кръг.
И ми иде на глас да завия.
То било една мъничка смърт
фактът груб, че не сме вече ние.

Но сигналът зове на пожар.
Спирам мислите, дето прииждат.
И прощавам отново, макар
звярът в мен да ръмжи от обида.

СТИХОТВОРЕНИЕТО, КОЕТО НЕ НАПИСАХ НАВРЕМЕ

Моя все още мъничка фея,
елфче, легнало в чашка на цвете,
ти магии немалки умееш –
яхваш кончето на ветровете
и щастлива в небето политащ,
там, където орлите се реят.
Модро слънце ти свети в очите,
нежна музика устните леят.
С твоите приказни сладки вълшебства
омагьосваш голямо и мало.
Моя малка, с огромното детство
под лозницата с гроздове спряло
и дресирало бързото Време
да обръща деня ни нарочно.
Направи знак, така че да вземеш
мен със себе си в детството точно.
Там е лято – безкрайно и бяло.
И морето е все до колене.
Ти с мистичното си огледало
престори на джудженце и мене.
И тогава домашната стая
ще превърнем във горска поляна,
на която две сенки играят –
фея малка с джудженцето-мама.

НЕПОДХОДЯЩИЯТ ВЛАК

Всяка стъпка в горещия мрак
шепне стих и рефрено повтаря –
не си чакал за точния влак,
ако чакаш на грешната гара.

Или всичко докрая си взел
и животът дотука си струва,
ако виждаш в лика ми Жизел
и на влюбен до смърт се преструваш.

Ако мислиш, че липсва ти шанс
и пресмяташ, че нещо не става,
извирукай парче на Сен-Санс
в подходяща за тебе октава.

И ще видиш, че случваш се в такт
със безценната пътна услуга.
Не че съм подходящият влак –
аз съм само поредната друга.

Ненавиждам горещият мрак...
(Имам просто по-мъдра нагласа).
Ако си в неудобния влак
се бори за луксозната класа!

ЛЕКАРСТВО ПРОТИВ ЛЮБОВНА МЪКА

Следвам нечия заръка
от младежките години:
половин любовна мъка
се лекува със мартини.

Някак си е много лесно
с алкохол да я погубваш.
После става интересно
заживееш ли в заблуда:

почваш да дочуваш стъпки
в тишината тънкостенна,
някаква внезапна тръпка
в самотата ти простенва.

Бившия си със забрава
щом успееш да убиеш,
мъката се удвоява,
ако само я напиеш!

ПРОДЪЛЖАВАМ ДА ЧАКАМ

Продължавам да чакам... какво?
Светът безкрайно се мени,
снижава се тъй бавно морското ниво,
луната вечно ме следи.

Следи ме – на къде отивам,
в коя посока съм поела аз,
от светлината глътки пак отпивам,
а погледът се рее до захлас.

Захласната по времето прекрасно,
по тез поля, морета и реки,
небето със звездите пак е ясно,
в душата ми пожарът пак гори.

Гори, изпепелява всичко,
гореща лава от вулкан,
разпръскват се на прах вълните,
от силата на морски ураган.

Продължавам да чакам... какво?
Светът безкрайно се върти.
Остана ли в душата ми добро?
Кой отново ме следи?

УСМИВКАТА...

Усмивката създава радост.
Усмивката е чар.
Усмивката е вечна младост,
усмивката е Божи дар.

Усмивката врати отваря,
с усмивката си ти богат.
Усмивката души огрява,
с усмивката си ти крилат.

С усмивката приятели създавай,
понякога е трудно, ще боли,
усмивката ти вечно съживявай,
в тъгата се усмихвай ти дори!

Усмихвай се, когато ти е трудно,
когато в менгеме са твоите гърди,
усмихвай се и смей се бурно,
макар че раждат твоите очи сълзи.

Усмивка ти дарявай на зората,
усмивката е твойта красота.
С усмивка ти изпращай и луната,
съня посрещай, даже в самота.

ШЕПОТ

Искри виното в чашата пенливо,
 мило се усмихва то,
шуми и шепне тихо и свенливо,
 чувам аз – очаква те добро.

Бъди добър и верен ти приятел.
 бъди и честен другар,
бъди голям Човек, а не човече,
 бъди ти принц, бъди и гос-
подар!
Помагай и на другите човеци,
 обичай ги, не се свени,
бъди добър Човек, а не човече,
 знай, че Господ те следи!

Следи и те напътства твоят Господ,
 помогнат ли ти, три пъти
върни,
бъди Човек, а не човече,
 учи, обичай, работи!

Искри виното в чашата пенливо,
 иска да ми каже нещо то,
шуми и шепне тихо и свенливо,
 чувам аз – очаква те добро!

ХОРА РАЗНИ

Хора разни, разни идеали,
разни порядки, разни мечти,
разни успехи, разни провали,
в различни посоки човекът лети.

Едни летят с криле огромни,
готови са света да покорят,
а другите, с души покорни,
по земята едва пълзят.

Едните дишат със гърди големи,
поемат те света с очи,
готови са за всякакви промени,
даже малко повече да заболи.

А другите едно си знаят -
пътеките утъпкани следят,
нищо във живота не чертаят,
нищо във живота не кроят.

Защо сме, Боже, тъй различни?
А уж сме със еднаква кръв.
Едни сме даже поетични,
а може всичко да е блъф.

Чертай на всекиго съдбата,
предпазвай ни от зло до гроб,
убий ти ролята на сатаната
на сцената в театъра живот!

НЕБЕ

*„Той там разбра. И тук разбра.
Небето е едно! И е за птици”
Людмила Билярска*

Аз паднах. Счупих си крилата.
От болка мога да умра.
Не ми подрязвайте перата,
аз пак отново ще летя!

За мен животът е в небето,
на воля да се рея аз,
да пълня с обич пак сърцето,
да бъда аз макар и с вас.

Небето е простор безкраен -
звезди и слънце, и луна,
със изгрев винаги сияен,
и залез, пълен с красота.

Небето е едно! И е за птици!
И като птица искам да умра!
Не ми убивайте мечтата,
аз пак, отново ще летя!

* * *

Когато нищо не е същото
и страх те заподмята,
стени прескачаш и над къщите,
издирваш свободата;
когато старите събития
са гмурнати в забрава
и имаш ролята на бития,
какво ли ти остава?

*Вдигни, вдигни платната,
отсреща премини
и в люлката на вятъра
ти ъгъла смени.
Последвай птица в полет,
сърцето разпали
и с Божията воля
начало постави.*

Когато нищо не е същото,
разкъсай правилата,
сънувай своето завръщане,
ала без теб, без дата.
Дори след сушата на лятото
дъждец да превалява
и губиш смисъла на цялото...
какво ли ти остава?...

*Вдигни, вдигни платната,
отсреща премини
и в люлката на вятъра
ти ъгъла смени.
Последвай птица в полет,
сърцето разпали
и с Божията воля
начало постави.*

Когато студ скове поетите
и мракът не осъмне
и някъде отвъд планетите
душата ти разпънат,
когато днес изглежда свършило,
а утре не прощава,
добре, че нищо не е същото –
начало ти се дава!

*Вдигни, вдигни платната,
отсреща премини
и в люлката на вятъра
ти ъгъла смени.
Последвай птица в полет,
сърцето разпали
и с Божията воля
начало постави.*

ЕРЕТИЧНО

Упрекваш ме, че вечно искам много,
че в мен кипи горещ максималист,
в постъпките кориш ме крайно строго,
а думите ми считаш за каприз.
Не ме съди с железния критерий
на твоя съразмерен микросвят,
души до смърт, когато ме катери
най-дълъг и безветрен кръговрат.
Не се побирам в рамки и закони,
бунтуват ме дребнавите неща,
а вътре в мен вилнеят вихрогони
и всеки миг ме вика да греша.
Кръвта ми все бушува в надпревара
с Вода и Огън, с Въздух и Земя,
а ти – да спра часовника ме караш
на вечно необяздена душа?!...
Не гледай прашно – ерес не умира!
Забраната е всъщност антистоп:
дори от кръстопът да се раздирам,
с раван не сменям Мисия Галоп.

ИСКАМ ТАКАВА ЛЮБОВ!

Искам такава любов!
Да възкръсва, когато умира,
да не сгъва под вятър стъбло
и дъха на Всемира да спира!

Искам такава любов,
от която морета пресъхват,
а пошепна ли паметен зов,
да ме чуе от всички най-първа.

Искам такава любов –
през съдбата ми – тънка тръстика,
да преплита от тръни кълбо
и от огън вода да избликва!

Искам такава любов!
Да извайва от болката сила
и по звездния златен обков
с дъжд от щастия да ме закриля.

Искам такава любов!...

ОНЗИ ПАРИЖ...

Тясно ни е в този град...
Да прескочим до Париж...
Някога, някога
толкова исках
с теб до Париж да прескоча,
беше мечта невъзможна и истинска,
беше мечта на заточен.
Как си представях,
че в утро ме пръскаш
с цялата хубост на Сена,
аз ти допивах мерлото и дръзко
хуквах Версай да превземем.
После сърцата ни бяха градини,
пълни с картини на Лувъра,
чак ни завиждаше, че ще я стигнем
на Айфел капризната кула...
Щяхме да слушаме меси в ония,
слезли от сън катедрали,
хор монахини в Сакре къор извили,
в Нотрдам дьо Пари отзвучали...
И в ореоли от сини шансони
щяхме Монмартр да купим:
виждах – лети любовта ни с балони,
в рокля от цветни петунии...
Исках, и виждах, и щеше, и щяхме...
Ех, ти, сърце, ти, камбано,
мята се, стена, мълча... И живяхме

с чудо парижко пияни...
Някога, някога...
Време за смисъл.
Днес е Париж под краката ми,
а да посегна, и Шанзелизе, слисана,
мрежа от слънце ми мята.
Пее „биен веню” моят вълшебен
гид и Париж е тъй тръпен...
Онзи Париж, докъдето със тебе
не стигнахме хиляди пъти...

В НАЙ-ДЪЛБОКОТО ЛЯТО

В най-дълбокото лято лудя
на една следлюбов филмът цветен.
И по летните стъпки постла
смях на август и танц на пайети.

В най-дълбокото лято – все там,
върху морска въздишка поседна
на една следлюбов песента –
от бездетна вселена по-бедна...

Пак една следлюбов утаи
в плитчините останки от бreme
и с тъгата на стих се всели
в най-дълбокото лятно безвремие...

...

Не със капки – с небеса валях,
не по ноти – по звездите пях,
не светулки – давах ти лъчи...
От любовта ми ти глътка не отпи...
Не със сълзи – плаках със сърце,
не във думи – къпах те в море...
В миг на болка истина прозрях:
своя не, а чужд живот живях!...

ПОЛЕТ

На Краси Д.

Летиш през времето, а дните,
нанизани на броеница във съня ти,
да приземят съдбата ще опитат.
Но ти върви, не прекроявай пътя.
Сглоби си лодка от звездите,
заседнали в небесното корито.

Седефът мощен на луната
засвети ли, ще видиш скрити
сърни до гущери и мечки
и впряг на земни скакалци
със галактични буболечки.
През тази приказка без време
камета с твоя принц ще мине
и по часовника ще вземе
секундата за сто години.

Пресити думи с горди фрази
към теб щом тръгнат на подскоци,
без страх от набезите им ще те опази
алегрото от марш на Моцарт,
или лисича дупка в лунната пътека,
един единствен тон от вечността, основен,
в мелодията на река потекла
от езеро в соната на Бетовен.

Така светът ще се оформи
като симфония, като поема,
джазирана от твоята флигорна,
по твоя път ще иска да поеме.
И цветни сънища лъчисти
нощта за обеци ще сложи,
от партитурата си ще прелисти
животът следваща възможност -
и не една, и две, а много.
Щом още слънцето те трогва
как кланя се на зрънцето и Бога,
не му мисли – с мечти ще смогнеш
вселената да обиколиш отново
по своя шантава окръжност.

Бъди, бъди за радостта готова,
защото мъдростта е много тъжна.

ПАРЧЕ ОТ ПЪЗЕЛ

Пак есенно с мъглата заподсмърчах
и вдяхнах облачната си тъга
в иглите на посърналите смърчове.
А с радостта затичах към брезата и аха
да уловя през капките въздишката
на изгрева, в зениците им скрит,
когато есента с гласа на птиче ме повика,
молитвено запяла на санскрит.
Над мен въртяха се най-мъдрите листа-дерви-
ши,
познали Бог в дървесната си връв.
Животът им, бял стих, с душа го вдишах
и провидях безсмъртието като път
със кръста на надеждата - макар по-бавен,
но не случайно лъкатушещ от безвяра, спяп...
Във щастието ми мъглата се удави,
в синкопите на песента се вля.
Тъгата ми виновно се изплъзна,
последвала Божествения зов. Тя не посмя
да се втаи в предзимното парче от пъзела
на позлатената от праведни листа земя.

РАЗВИДЕЛЯВАЙ МЕ

Развиделявай ме, когато с тежък гръм
от разгневени срички се събирам.

Развиделявай ме,
когато съм сиротна дума в сляп папирус.

Развиделявай ме, когато мракът-часовой
слънцето пред мен застреля,
а в перисталтиката на нощта, пак той,
преследва ме със своята потеря.

Развиделявай ме, когато ненамерил дом,
сънят в комините се блъска,
а пулсът луднал, шепнешком,
брои следи от твоето отсъствие.

Развиделявай ме, когато тъжният ми грим
виновно по стъклата се размазва,
а ревността, да ме сломи,
дамгосва любовта с печат „омраза”.

Развиделявай ме, когато не със мед
от теб пчелите ме лекуват, а със жило.
Развиделявай ме преди зората в шест без пет
и мен, и този стих да е изтрила...

МАЙКА

Зиме никой не стъпва на прага ти.
Вее вятърът като сигнален флаг на въжето
онази бяла кърпа, с младост тъкана, неслагана -
вест от непредалата се твоя надежда.
Да се усмихвам въпреки - така си ме учила.
И ти в смях криеш мъката, да не те мисля:
- Ще се смали океана до лятото, ще си дойдете с
внучката,
а сега нека всеки оре по своята писта!
И ни свързват все тези пърхащи мостове:
звън в слушалката, писмата - и те сън немигнали,
а ти си петимна само за няколко думи още и
да чуеш моето: - Мамо, утре пристигам!
А дървоядите чоплят очите на снимки отколешни,
утрото в тебе гълтат, изяждат небето.
Възможно ли е Бог да те забрави?! Молиш се
да се смили и те прибере горе - на шумно и свет-
ло...

Ключ за там няма. Със сълзи по вратата тропам.
Късно идвам, мамо... Сърцето ми коленичи.
А Господ е довел в градината на гроба ти
толкова много надежди – мои сестри-кокичета...

ЗЕМНА

Ще си остана тука на земята
Едва ли някога ще я напусна.
Съдбата ми е с тежестта на камък,
а мястото, откакто помня – пусто.
Напук на всички шурави Икари,
оставам си безкрила. Твърде земна.
Понякога се случва да поискам
отвъд чертата някак да прогледна.
Но сигурно са плътни всички щори
и този опит трудно се удава.
С ръка помахва благо горе Господ,
отвърщам му и тука си оставам.
А онзи въздух в костите ми дреме.
За нищо на света не ме напуска.
Промъква се във земното ми време
и вика ме към него да препусна.
И някак инстинктивно предусещам
промяната, която бавно зрее.
Която ме подготвя да порасна
и в нови светове да ме зарее.
Тогава ще прекъсна всички връзки,
завързани за пъпа на земята.
В небето ще разходя жадни пръсти
напипвайки ключето на вратата.
Ще бъде взрив. Летене в тишината
тъй както от черупка се излиза.
За тази свобода, която чакам,
отстъпвам и последната си риза!

ОТДАЛЕЧАВАНЕ

Далече съм от всички брегове,
които пазят чувства и сезони.
Обичам да съм слънчево небе,
но вече тишината в мен говори.
Зад тъгла промъква се дъждът
и знам, че той за мене ще попита.
Когато съм пристанище с очи,
съм бурята, която те връхлита.
Не ме обичай. Юли прегория.
С градушката внезапна се изрече.
Зеленото изтича край брега,
от който се отива надалече.
Далече съм. И търся топъл юг.
Но тръгва вой из зимните полета.
Посявам есен – никне някой друг
в трохите на внезапните врабчета.
Не се харесвам бяла и сама.
в мъгла опровергала всяко лято.
Държа те здраво. В шала на съня
две птици стигат за щастливо ято.

САКАРСКИ ПЕЙЗАЖ

Наблизо е Родопа планина,
а по-нататък Странджа се простира...
Сакар надига своята снага
и сякаш сред морето се намирам.
Със тях се чувствам сякаш сред вълни,
които плавни хребети надигат
и аз разпускам вятърни коси –
надлъж и шир в горите им да скитам.
Такава пищна земна красота
събужда в мен очите на художник
и вместо багри, с моите слова
рисувам планина върху триножника...
и онзи малък, светъл град
закътан във дълбоката ѝ пазва...
Любимец си остава вечно млад
и приказката своя доразказва –
за древни времена, за славни дни,
за време на възход и горда слава.
Животът тук не спира да кипи,
дори когато в нишка изтънява.
Обичам те какъвто и да си –
дори сърдит, със облачни неволи,
тогава гръм във погледа личи
и моят стих със бурите се бори.
Но нека да е светъл твоят взор,
в полето ти да пеят чучулиги,
а аз ще се сведа пред теб в поклон
преди възторгът в мене да премине.

НЕДЕЛЯ

В неделята приижда самота
и губя се в кълбящата ѝ пяна.

Понякога е млечна и добра
във чашата препълнена за двама.

В неделята се уча да греба,
но винаги до дъното ѝ стигам.
Кънти прозрачна, дънна самота,
с която непохватно се завивам.

Неделята е взел и държи
посоките на топлите ми нощи,
които неотдавна са „били”
и връщат се понякога все още.

Люлее се неделният балон,
набъбва и се готви да се спуска
над лодката на моя син балкон,
потънал в пълноводна лятна скука.

Но аз не се отчайвам и държа
конеча на сърдечния си ритъм –
неравен, остър, ръбест като склон,
по който във неделя само скитам.

БЕЗСМЪРТНАТА ЛЮБИМА ВСЕ БОЛИ

На поета Валери

Станков

Сега си по-самотен от клошар
събрал душата си във кръпка.
Какво остана? Виснал, стар хастар.
Намяташ го. И тръгваш с бавна стъпка.

Отчаян си. Към края ли вървиш,
макар че още капе от сърцето
нектарът на любовен елексир,
от който бляскав пир в очите свети?

Не ти се иска сам да продължиш
нарамил сто преминати пътеки.
Една готов си пак да прекосиш,
но в нея силуетът нейн да свети.

Ти пак очакваш. Още си копнеж.
На кулата високо си застанал.
Простено е! Не луд, един поет
в сърцето ти на пост докрай остава.

Тя чува те. От края на света
или облакътена на небето.
Безсмъртната любима все боли
пристъпи ли поне веднъж в сърцето.

ЕСЕНТА Е ПИЯНА

Есента е пияна. И самотна до дъното
на печално разбития септемврийски кристал.
Уморена, тя пита, в равностметки погълната,
кой е взел малко обич, кой въздишка е дал.
Есента потреперва. От ръба на стъклото
се отронват смилено тъжно-бистри сълзи.
Всъщност, плаче небето. Тихо плаче, защото
и сезоните плачат. Все едно, че вали.
Тихо... Тихо пристъпва. Без следи на разсъм-
ване.

Булевардите дремят под сребристи мъгли.
И се будя до теб. Есента си е тръгнала.
Без багаж. Без билет. И без сбогом дори.
А печално разбитият септемврийски кристал
ни прошепва, че правим адски глупава грешка
да броим кой какво и по колко е дал.
Не кантар. Не везни. Любовта е божественост.

АКО Е ИМАЛ КАПКА НЕЖНОСТ

Когато от любов ти прилошава
и залъкът засяда ти на гърлото,
когато непростимото прощаваш,
копнееш ли да се завърне?
Копнееш ли за неизбежния,
поспrial за две прегръдки време,
когато ще си най-потребна
преди съня да ти отнемат?
Без думи и без сили, без въздишки,
без минало, което да споделяш.
Когато без багаж си е отишъл,
ще му простиш ли тихите раздели?
И вечната му липса оправдала,
ти залъка през сълзи ще преглъщаш.
Ще подариш душата си. И тялото,
заложила момичешката същност.
Изгубила живота си в копнежи,
сама избра да си излъгана.
Ако е имал капка нежност,
едва ли някога би тръгнал.

ТАНГО

Обличах се във музика. Лирично.
И затрептявах с пулса на танго,
което до пронизване привличаше.
Желание. От пеещ ад дошло.
Не стон, а шеметни съзвездия
танцуваха в очите ми с копнеж.
А в твоите? Препускаха надежди.
И лудости. Не можеше да спреш.
Подвластен на примамливия ритъм,
предаваше се в искащи ръце.
Излишно беше да попитам
ще бъде ли? Магия или не?
Съблечена. До музикалност тиха.
Сънувах огън с парещ аромат.
А ти... ухаеше на стихове
от някакъв забравен грешен свят.
Подвластна на примамливия ритъм,
Предадох се на търсещи ръце.
Без обещания. Не знам, не питам
дали тангото ни ще спре.

ХАЗАРТ

С живота поигра ли си на карти?
Заложил два-три залеза безценни.
Усетил ли си пулса на хазарта?
Победата е лесна, но е временна.
Надлъгвахте се, сякаш е възможно
с достойнство и с престиж да се търгува.
Играта загрубява, става сложна.
Твърдиш ли още, че не се страхуваш?
Извън контрол поставяш правилата.
Но твоят опонент измисля нови.
Влече ли те взаимното надцакване,
което дружбата ви ще отрови?
Обикнал със безумство регламента,
ти вярваш ли, че изход верен има?
Пожертвал най-красивите моменти,
нима се мислиш за непобедимия?
И имаш доблестта да провокираш
живота с пожълтелите си карти!
Играеш и... играейки, умираш.
Дали ще спре и пулсът на хазарта?
Залогът е висок, недосегаем.
И коз след коз денят ти си отива.
Останал без пространство да мечтаеш,
изгубил си. Мечтите са за живите.

И ЦЕЛИ ЕРИ ЩЕ ТЕ ЧАКАМ

И цели ери ще те чакам, ако трябва,
пред столичното шумно кафене.
Понякога си струва да повярваме,
понякога си струва да дадем.
А аз ти давам цялото си време,
загледана в града препускаш.
Когато си припомним за летенето,
се ражда най-великото изкуство.
И най-красивата любов се ражда
едва когато сам си я измислиш.
Защо от приказки да те открадвам,
нали си ми герой? Герой от стихове.
Нали съм ти за щастие причината.
Какво като почакам! Много важно!
По-важно е, че някъде те има.
И имаме епохи да разкажем.
Не бързам. Обещах ти цели ери.
А ти се появяваш от мъглата,
сред есен и сред дъжд да ме намериш.
А всяка среща носи отпечатък.
И кафенето ще ни помни дълго.
Започвам приказката от начало.
Една красавица те чакаше на ъгъла.
А времето... изглежда беше спряло.

ОКЕАН ОТ МЪКА

Неувяхващи спомени скитат
във отминали вече сезони
и подобно цунами помитат
невалидните земни закони.

На последния въглен искрите
осветиха и спомен – разлъка.
А тъгата препълни очите
и се вля... в океана от мъка.

СБОГУВАНЕ С ВЯТЪРА

Море, небе, звезди, луна и прочее -
описвани са от безброй поети.
Аз вместо тях използвам многоточие...
пропуснал думите, назаем взети.

Но вятъра не мога с нищо да сменя -
за него още нямам аналози.
И точно него няма как да обвиня
за моите пропаднали залози.

На него даже тайните си доверих,
които скъта в буйните си гриви.
В замяна чудна песен той ми подари,
отлитайки към облаците сиви.

И винаги когато идваше при мен,
оставяше ми спомен с полъх нежен.
А после - сякаш от мощта си заплепен,
поемаше по своя път безбрежен.

Сбогувах се със вятъра през есента,
но нищо повече не ми остави.
От гривите му литна само песента,
която той така и не забрави.

Но вече листите от моето дърво
напускаха последните ми клони.
Попита искам ли аз нещо и какво,
преди листът последен да отрони.

Прахът ми, Ветре, над Марица разпилей
и нека плачещи върби се смеят.
А после песента любима им изпей,
че тези спомени при тях живеят.

МЕЧТАНАТА ЖЕНА

Не бе жена, а огнена стихия,
влудяваща със поглед стар и млад.
Снагата ѝ обсебваща магия,
косите ѝ безкраен водопад.

Лицето ѝ видение омайно,
а миглите ѝ плачещи върби.
Гърдите ѝ съкровище незнайно,
сюжет за поетичните творби.

Очите ѝ... нестихващи вулкани,
разгарят всички влюбени сърца,
във веждите ѝ сякаш са втъкани
на райска птица чудните перца.

Краката стройни страст са ненапита,
а устните като разцъфнал мак...
О, Господи... това е Афродита,
във този свят дошла незнайно как.

-- *** --

Звъни безспир досадният будилник,
увисват две протегнати ръце.
Угасва и свещения светилник,
остава само ... тръпнещо сърце.

Той скача от леглото и се пита:
„Защо? Къде... изчезна Афродита?“
Обезумял часовника зарита...
Жената от мечтите бе... изтрита.

НЕ МОЖЕ ОБИЧ С ДУМИ ДА СЕ МЕРИ...

На жена ми

Не може обич с думи да се мери,
че те по нейната повърхност плуват.
И никоя от тях не ще намери
пазар, където чувства се купуват.

Не казвай: „Всичко може да се купи!“
Не се продава обич, ни купува.
Щом етикет ѝ сложиш - тя се чупи,
дори престава и... да съществува.

Ела при мен и нежно погледни ме
и нека твоите очи открият,
че обичта ми носи твойто име...
не могат думите да го изтрият.

КОГАТО ДОЙДЕ КРАЯ...

Все някога при мен ще дойде Края,
но той едва ли с нещо ще ме изненада.
Аз вече неведнъж съм бил във Рая,
познавам и отблизо ужаса на Ада.

Двубоят със Съдбата ми не спира...
тя иска всичко еднолично да решава.
За нея съм робот и не разбира,
че доблест нито се купува, ни продава.

Една Съдба, която се опитва
безмилостно Душата да прегазии.
Но няма хленч, не чува се молитва...
Душата само твърдостта я пази.

Когато дойде Края ще помоля
и Вятъра на срещата ни да покани.
Той знае моята последна воля
и пътищата ми покрити с рани.

„Прахът ми, Ветре, над Марица разпилей
и нека плачеши върби се смеят.
А после песента любима им изпей,
че скъпи спомени във тях живеят.“

КРЪЩЕЛНИЦА

В прозореца ни Витоша блести,
окъпана от слънце в снеговете,
примамва ни да тръгнем аз и ти,
към нея този ден блестящо светъл.

Подобен беше – спомням си деня
на нашето сближаване навеки –
сърдите ни ведно до днес вървят,
заплетени в житейските пътеки.

На Витоша сега ела със мен
след толкова изминали години,
да спомним оня – сватбения ден
в полите ѝ под небесата сини!

Знамение навярно беше тя –
кръщелница на щастие семейно,
което с нея сякаш долетя
и като слънце във душите грейна.

Така остана постоянно в нас
денят вълшебен с Витоша любима –
денят е спомен – няма лик, ни глас,
но Витоша, но Витоша я има.

ОРИС

Орис моя, сладка и решима,
сбъднала ми толкова неща,
вярвам в тебе, вярвам че те има –
друга във живота си не ща.

Дар ми даде всичката ми sluка
с първа обич – божи благослов,
земните ми дни изпълни тука,
щастие ми даде и любов.

Още от детинство ме закърми
родната страна и бащин род
силно да обичам, да съм първи
в бран на отвоювания плод.

Пак от тебе болест ме прихвана
още от ония детски дни
да не мога нивга без балкана,
без простор и ясни далнини.

И омайно слово да опива
моя дух – невидим, но крилат –
стих да сътворя и с песен жива
моят глас да радва този свят.

Орис моя, теб съм благодарен,
славно че живях живота цял,
който пак готов съм да повтарям
все такъв, какъвто съм живял.

Вярна беше, вярна остани ми
в дните още, що ще наспориш,
да погледам китните градини,
с песни още да ме насладиш.

С тихи стъпки още да обходя
толкова невиджани места,
чак тогава нека в края роден
да се върна, сладко да заспя.

НА ГОСТИ В МЕЛНИК

Дали из въздуха навред се носи
мирисът на грозде и шира
или по ангелски прелитат боси
мелнишки видения в игра,
та странно в есенния ден
се чувствам някак упоен?

А може би витае тук магия,
бликаща от пясъците вред,
която няма кой да ми разкрие,
вяра да ми вдъхне най-напред,
че в Мелник без да съм роден,
завинаги ще бъде в мен.

Не бях дошъл аз в Мелника на гости –
южна ласка мами ме насам
и многото несдържани въпроси,
някому които да задам,
как тукашните чудеса
навред в света да пренеса.

Да знаят всички хора по земята
нашата България добра
с каквито чудеса е пребогата
разумът човешки не побра,
а Мелник е едно от тях –
щастлив съм днес, че го видях.

И гордо вдигам аз глава размирна,
вдишвам сладко въздуха блажен,
далечен поглед ще ми се да ширна,
всичко да запомня в този ден,
че времето ми се топи –
тук сетен път съм може би!...

СЪДЪРЖАНИЕ

Александър Калчев

Есенни рози	3
Място под слънцето	4
Майка	5
Косачът	6
Някой ден, по никое време	7

АНИ СТАЙКОВА - ИВАНОВА

Завърни се, море	8
Зашумяла кръв	9
Разплакани спомени	10
До старинен грифон	11
През живота	12

Атанаска Желязова

Поетите	13
Лудетина	14
Тъжно-преливащо пясъчна	15
Шепоти	16
Аз нямам друго име, самота	17

Бианка Габровска

Този мъж	18
Старецът	19
Една любов	20
Невъзможно	21
Когато си отива любовта	22

Божидара Димова

Присъда.....	23
Безнадеждно	24
Докажи ми/повече от думи/не само думи/думи нищо повече.....	25
Злоба.....	26
Безмълвно	27

Валерия Тодорова

Нищо ново	28
Разкъсани струни	29

Веселка Василева

Обичай ме, когато... ..	30
И мъжете плачат	31
В зениците ѝ	32
Над Созопол свистят ветровете	33

Виолета Бедринова

Мечтите ми стигат далече	34
Изгрев.....	35
Притихвам винаги.....	36
Моят свят	37
Безсънна съм.....	38

Габриела Желязова (13 г.)

Моят живот е зала	39
Лятно	40
В ансамбъл.....	41
Аз и слънцето	42
Знам, че мога	43

Галена Воротинцева

Медал	44
Големите неща	45
Пред зима	46
Разкъсване на облачността	47
Още една песничка	48

Геолина Стефанова

Гнездо за кукувица	49
Всъщност, нямам котка	50
А кокичетата още спят	51
Три нюанса черно	52
Копито без подкова	53

Гълъбина Митева

* * *	54
* * *	55
* * *	56
* * *	57

Дарина Душкова

Вик	58
Някой друг	59
Ваксина против обич	60
Пепеляшка	61

Донка Чолакова

Сюрреализъм	62
Драматично	63
Лято с дъх на джанки	64

Лято на бостана	65
-----------------------	----

Дора Трифонова

Ако Аз съм причина.....	66
Подарих ти спомени	68
Приеми ме като вричане.....	69
В душата ми е празно	70

Елка Стоянова

Да убиеш вълчица	71
Не плачи, Генерале.....	72
Летящият холандец (в град без Лорелай).....	74
Лилит: „Извинявай!“.....	75
Но ние с теб тогава ще сме пепел.....	76

Златина Великова

Не съм те обичала тебе	77
Онази любов несбъдната	78
Жената от твоите сънища	79
За дивите коне	80
Все тебе търся, приятелю	81
Писмо до Левски	82

Иван Христов

Невъзможна любов	83
Познанието	84
Това небе над селото	85
Морето и любовта	86
На шипка костите лежат	87

Илияна Каракочева (Ина Крейн)

Бабите продават магданоз	88
Новородени	89
Силна	90
Когато дойде края	91
Сама жена на плажа	92

Ирена Бочева

Делфините	93
Смокинови облаци	95

Ирена Панкева

Конски великден	96
Русаля	97
Ризата на Бога	98
* * *	99
* * *	100

Йордан Пеев

Къща	101
* * *	102
Полет	103
Понякога	104
* * *	105

Камелия Виденова

Повечето пъти не	106
Вампир	107
Излъжи ме	108
Стихийно	109
Първият бодил	110

Лили Чолакова

Луната се обеси	111
Повикай ме.....	112
Влюбена в гласа ти.....	113
Видение.....	114
Великден	115

Любка Славова

Синове	116
Лято в кайсия.....	117
Вечерно	118

Любов Алипиева

Дъждовно... тихо	119
Виното любовно	120
Ако.....	122
Надежда	123
Пишем си... ..	124

Мила Велчева

Онова изключение – помежду ни	126
Дъждовно	127
Покланях се на същата вода.....	128
Обратно на всяко хвърчило	129
Аз тъмното го помня - по светлото накрая	130

Милена Белчева

Пухчета безтебие.....	131
Audaces fortuna iuvat	132
24.3 градуса	133
Хигиена	134

Блус за трима.....	135
Акомодация.....	136

Младен Василев - Мисана

Преди прераждането на душите	137
Ден от тъмнина.....	138
По-просто от Кант.....	139
Смълчана пролет.....	141
Идвам за теб.....	142

Нели Господинова

Кой дявол открадна лятото?	143
Градски пачуърк.....	144
Усмивка за левче.....	146
Усещане.....	147
Ръката на художника умря.....	148

Никола Апостолов

Забравената къща	149
Скръбта	150
Знам, че я има	151
Нощни стихове	152
Ескиз в зелено	153

Николай Дялков

И птиците в гнездата се обичат	154
Мъжко стихотворение	155
Реката на годините	157
Красива.....	159
Петлите на България	161

Николина Милева

Пчелар	163
Женско	164
Светулките не вярват	165
във химери	165
Църква	166
Кал... ..	167

Нина Чилиянска

Болката	168
Бяла страница	169
Детството	170
Миг	171
Разговор.....	172

Павлин Пушкарров

Равновесие и мост.....	173
Чертица в илюзията	175
Душите - пътища около нас... ..	176
Бохемско - с две точки.....	177
Крилете са заети.....	179

Павлина Гатева

Въжеиграчът	181
еротичен масаж с вятър	182
Горещ дъх върху стъклото.....	183
Теменужка.....	184
Той	185

Пенка Станчева (Касиана Йоани)

Виза за едем	186
Как... ..	187

Есенна рапсодия.....	188
Четири ризници.....	189
Фламенко.....	190

Петя Стефанова

Среднощна приказка.....	191
неСбъднато	192
Той е влюбен	193
Той заплака	194
Душата ми птица	195

Пламена Кръстева

Очакваш ли ме още?	196
Научи ме.....	197
Ноктюрно	198
Приказка за вятъра.....	199
Дадох ти	200

Пламенка Чифлигарова

Необятен навеки.....	201
Кълн.....	202
Обречено ничии	203
Божи човек	204
Градът.....	205

Първолета Маджарска

И ражда се човек	206
Пожълтяха листата.....	207

Ради Кисъов

Троянски валс	208
Македония	209

Отнесените	211
На Петя Дубарова.....	212
Де е България	213

Радка Видьова (Рая Вид)

Някъде в душата ми	214
Страст	215
Приливи и отливи	216
Танго.....	217
Лудо биле	218

Рашел Леви

Неизбежност	219
Земя	220
Любов	221
Докторската градина	222
Пътят	223

Ружа Матеева

Комоцио	224
Разстрел за Тишина.....	225
Октава тишина.....	226
Игра на табла	227
Утра на босо	228

Румяна Бакърджиева

Темпото напредва всеки ден	229
Дай ми силата да замълча.....	230
Под маските	231

Румяна Пелова

Джиесемът мълчи	232
-----------------------	-----

Джиесемът звъни	234
Стихотворението, което не написах навреме ..	235
Неподходящият влак.....	236
Лекарство против любовна мъка	237

Стайка Должева

Продължавам да чакам	238
Усмивката.....	239
Хора разни	241
Небе	242

Татяна Йотова

* * *	243
Еретично	245
Искам такава любов!.....	246
Онзи париж... ..	247
В най-дълбокото лято	249

Тотка Савчева

Полет	250
Парче от пъзел.....	252
Развиделявай ме	253
Майка	254

Христина Борисова

Земна	255
Отдалечаване	256
Сакарски пейзаж	257
Неделя	258
Безсмъртната любима все боли	259

Христина Маджарова

Есента е пиана	260
Ако е имал капка нежност	261
Танго	262
Хазарт	263
И цели ери ще те чакам	264

Христо Запрянов

Океан от мъка	265
Сбогуване с вятъра	266
Мечтаната жена	268
Не може обич с думи да се мери... ..	270
Когато дойде Края	271

ХРИСТО МАНДЕВ - ХИЖАР

Кръщелница	272
Орис	273
На гости в Мелник	275

Алманаси „Нова българска литература“ са инициатива на Фондация „Буквите“ за представяне на съвременните български автори пред читателската аудитория.

За шеста поредна година издаваме Алманах „Нова българска литература Поезия‘2014“, който се явава едно реалистично представяне на живата съвременна българска литература.

56 съвременни български поети на над 280 страници книжно тяло.

Цена **15** лв

<http://www.bukvite.bg>